

SEVGI

dünyası

AYI: 112944 2002/06 FİYATI: 1.500.000

BİZİ SEVGİSİNDEN YARATAN

Dr. Refet Kayserilioğlu

DOğANGÜN'ÜN GÜNBATIMI

Güngör Özyiğit

DİLEMEK, DİLENMEK OLUNCA

Nadide Kılıç

KENDİME MEKTUPLAR

Nelda Bayraktar

SILVER BIRCH ÖğRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğangün

**Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi**

Cilt: 34
HAZİRAN 2002
Sayı: 402

**SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.**
adına
**Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü**
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayselioglu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri
Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

**Mizampaj ve
Teknik Danışman**
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar	
Dr. Refet Kayserilioğlu	1
Bizi Sevgisinden Yaratan	
Dr. Refet Kayserilioğlu	2
Doğangün'ün Günbatımı	
Güngör Özyiğit	7
Dilemek Dilenmek Olunca	
Nadide Kılıç	14
Kendime Mektuplar	
Nelda Bayraktar	18
Silver Birch Öğretileri	
Çev: Acar Doğangün	20
İnternette Öyküler	24
İki Yaşam Arasında	
Çev: Acar Doğangün	26
Esinler	
Olgay Göksel	31
İşığın Hazinesi	
Çev: Nelda Bayraktar	32
Yalancılığın Psikolojisi	
Der: Nihal Gürsoy	36
Hazırlıksız Yakalanırsak	
Zehra İskender	40
Kitaplık	43
Tarihte Kâğıtçılık	
Der: Nadide Kılıç	44
Hayatımız Mizah	
Güngör Özyiğit	46

Kapak resmi: Sami Güner

Sevgili Dostlar

Ülkemiz karışık bir dönemden geçiyor.

Bir yanda Sayın Ecevit'in hastalığı, ötede karısının onun bütün hareketlerine, elbette sevgiyle ve övgüyle sınır koyması ülke için zararlı olmaktadır. Zaten Rahşan Ecevit'in partinin 2. Başkanı olması, partiye bütün girecek ve çıkacaklarla ilgilenmesi, partide ikili bir egemenlik oluşturmaktadır. Bu, partinin canlı olmasını, yeniliklere açık olmasını önlemektedir. Bu durumun mutlaka değişmesi gerekmektedir. Parti içinde başta

İsmail Cem olmak üzere güçlü kişiler vardır. Güçlü ve başarılı bir insan olarak da Kemal Derviş vardır, o partiye çekilebilir. Hüsamettin Özkan'ı da bu ikiliye katabiliriz. Rahşan Hanım, başkan yardımcılığından ve parti işlerinden tamamen ayrılrsa çok isabetli olur. O zaman Ecevit'in başkan yardımcıları olarak İsmail Cem, Kemal Derviş ve Hüsamettin Özkan seçilirler. Ecevit, artık seçim gezilerine çıkamaz. Bu bahsettiğim üçlü, partiyi alıp götürürler. Böylece DSP canlanır, gerçek bir parti haline dönüşür. Aksi halde Ecevit'ten sonra DSP yaşayamaz.

Gelecek vaadedenden Demokrat Türkiye Partisi'nin (DTP) Mehmet Ali Bayar, bilgili, dürüst ve genç bir lider. Kendisini iyi duyurursa çok oy toplayabilir.

Mesut Yılmaz iyi bir lider ve arkadaşlarına sahip çıkıyor. Avrupa Birliği'ne girmemizi sağlarsa büyük bir görev yapmış olur. Bu başarısı ona çok büyük bir sevgi ve ilgi doğmasına yardım eder.

Devlet Bahçeli, sakın mizacıyla, partisindeki aşırı.ıkları önleyen tutumuyla iyi bir lider. Seçimlerde yeniden başarılı olacağına inanıyorum.

Diğer partilerin fazla bir hayatiyet göstereceğini sanmıyorum.

Böylece Türkiye yeni ve genç liderlerle daha aktif, canlı bir döneme girer. O zaman yapılması gereken yenilikler kolayca yapılır. Türkiye'nin artık yerinde sayması, gericilere taviz vermesi, ilerlemeyi yavaşlatması beklenemez. Mutlaka ileri gidecek, yenilikleri benimseyecektir.

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Bizi Sevgisinden Yaratan

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

Fotograf: Ali İhsan Gökçen
Skylife Dergisinden alınmıştır.

İNKÂRCILAR

Bazı garip insanlar vardır, Yaratan'a inanmamayı bir üstünlük gibi görüp, inananlarla alay ederler. Öylece kendilerini tatmin ederler. İnananlar geri düşünceli, dar görüşlü kimselerdir. 'Allah nerede? Varsa görünmesi lâzım' derler. Onlara 'Mikroskop olmadan mikropları da görmezsin, öyle ise mikroplar yok mudur? Ama atomu da, elektronu da göremeyiz. Öyle ise atom, elektron yok mu?' diyeceğiz? Öyle ince ve süptil şeyler var ki, onların varlıklarını, bilimsel metodlarla dolaylı olarak bilebiliriz ancak. Varlığın ölçüsü görülmek değildir ki!

Bir de çocukluklarında din terbiyesi görmüş, sonra her şeyi inkâr etmiş olanlar vardır. Allah, O'nun kanunları, kuralları, saçma ve geri şeylerdir. Bu medeniyet döneminde böyle devrini tamamlamış şeylerle uğraşmak geriliktir. Onlar ağızlarına Allah lâfını almayı bile gülünç görürler.

ÖZDE KARDEŞİZ

İnsan kendi bedenine dikkatle bakarsa, bütün organlarının düzenle yaratıldığını, her birinin görevini aksatmadan yaptığını görür. Bu beden belli ki, çok akıllı ve çok bilgili bir varlık tarafından yaratılmıştır. Bu bile Yaratan'ın varlığını bilmemize ve görmemize yardım eder. Düzenle dönen dünyamız, ay ve güneş, ayrı bir örnek teşkil ederler. Aynı şekilde düzenle dönen galaksimiz ve bütün kâinat, kendiliğinden olacak şeyler değildir. Her şeyi va-

O bizi ve tüm
insanları
sevgisinden
yaratmıştır. Yani
hepimizin gönlünde
ve aklında O'ndan
bir parça vardır.
Öyle ise hepimiz
özde kardeşiz.

reden ve her şeye hükmeden yüce bir varlık vardır. Biz ona **BİZİ SEVGİSİNDEN YARATAN, VAREDEN** diyoruz. Onu tanıtan bilgileri aşağıda size bildiriyoruz. O bizi ve tüm insanları sevgisinden yaratmıştır. Yani hepimizin gönlünde ve aklında O'ndan bir parça vardır. Öyle ise hepimiz özde kardeşiz. Kardeşlerin birbirini sevmesi, destek olması,

yardım etmesi gerekirken, insanlar bilgisizliklerinden ve bencilliklerinden dolayı, sadece kendi çıkarlarını düşünmüşlerdir. Başkalarına kolayca haksızlık ve kötülük yapabilmişlerdir. Sonunda bugünkü huzursuz ve haksız dünya oluşmuş, insanlar birbirlerini sevmemişler ve birbirlerinden sürekli kuşkuda olmuşlardır.

Bu durumdan kurtulmanın çaresi, insanların doğru bilgilerle donanmaları, birbirinin kardeşi olduklarını, aynı özden yaratıldıklarını öğrenmeleridir. İnsanları huzur içinde tutan, birbirlerine gösterecekleri sevgi ve yardımdır. Bu da ancak o doğru bilgileri öğrenmeleri ile mümkündür.

GÜLYÜZLÜLER GÖNDERİLMİŞTİR

Yaratan çok sevdiği ve sevgisinden yarattığı kullarını bu bilgisizlikten kurtarmak, insanlık görevlerini öğretmek için zaman zaman gülyüzlüler, peygamberler göndermiştir. Onlar getirdikleri bilgiler ile çevrelerindeki insanları hayra

çekmişlerdir. Peygamberlerden sonra o bilgiler zamanla bozulmuşlar, araya bir takım yanlış bilgiler karışmıştır. Yaratan bir süre sonra bozulana düzeltmek için yeni bir peygamberi görevlendirmiştir. Gelişen insanlığa uygun yeni bilgiler gelmiştir. Böylece insanlar yeniden doğru bir yola girmişler, hızla tekâmül etmeye başlamışlardır.

Bu arada yanlış, doğru demeden, eski dinlerine sımsıkı sarılanlar hep olmuştur. Yeni bilgilere ayak uyduramayanlar, eskiye bağlılığı bir üstünlük olarak, bir vefakârlık olarak görülenlerdir. Böylece, en eski, en yeni, bütün dinler yaşamakta devam etmişlerdir. Ama artık dünyanın ve insan-

lığın eskiye ve düşmanlığa bağlı kalmaları imkânsız hale gelmektedir. Yeni ve üstün bilgilere ihtiyaç vardır.

YARATAN NASILDIR?

Yeni bilgilere göre Yaratan, her şeyi bilen, her şeyi ve herkesi sevgisinden yaratan tek varlıktır. O güçlüdür. Bütün kâinatı, oradaki canlı

ve cansız tüm varlıkları yaratan en yücedir. O her şeyin içindedir; ama O aynı zamanda Erişilmez Olan'dır, erişilmez bir yerdedir, en yüce yerdedir. Doğrudan O'na varılamaz, ama O'nun huzuruna varılabilir. Oradan O görülür, güzel ve huzur verici olarak.

O'nun hakkındaki şu muhteşem bilgileri düşünerek, anlamaya çalışarak dikkatle okuyalım.

"O vardır...

O birdir...

O bütündür...

O tamdır.

O anlama

sığmaz, anlam

O'nda vardır...

O gerektir,

O gerçektir.

O varedilmeden vareden, O almadan veren, O her şeyi bilen Tek'tir...

"O gördüğünüz

her yerde, O görmediğiniz bir yerde, O gökte, O yerde, O en küçükten küçükte, O en büyükten büyükte... O sınırdadır, O sınırın dışında, sınır O'nun içinde, O yeri belli olandır...

"O aldığınız her nefeste, O çıkardığınız en küçük sesteyi, O sizde, O bizde vardır. Biz böylece O'ndayız. O erişilmez bir yerdedir şüphesiz...

"O gördüğünüz yedi renkte, O

görmediğiniz yedi renkte... O bilmediğiniz bir yerde, O hayırda, O şerde, O dilekte, O yürekte... O'nun katı yücedir... O abes iş yapmaz... O bilir, O vareder, O verir...

"O zamandan önce vardı, O zamandan sonra olacak... O zamandır... Zaman O'ndadır.. O, bilinmeyen bir gün, birlikte varacağınız

yerdedir... O her şeyin tümünde, O her şeyin en azında, O her şeyin en çoğunda, O her şeyle bir yerde, O her şeyle gönüllerdendir...

"O başlangıçta, önce yedi rengi varettiler hayrınıza, gördüğünüz... O başlangıçta bir ses varettiler hayrınıza, duyduğunuz... O başlangıçta suya "Ol" dedi...

Sıra ile ard arda oldular... Sıra ile ard arda bir yerde durdular... Secde ettiler... Hayrınız için, hayırla başladılar yollarına. Önce O'nun öz sözü ile özünüzü aldılar ele... Sizin için olanları, olacakları sıra ile getirdiler dile... Yaptılar... Emir aldılar... Yaptılar... Oldu emredilen ve oldunuz..."

Bu son bilgilerde insanın varoluşu

Yeni bilgilere
ayak
uyduramayanlar,
eskiye bağlılığı
bir üstünlük
olarak, bir
vefakârlık olarak
görenlerdir.

anlatılmaktadır. İnsanın varlığında yedi rengin, sesin ve suyun rol aldığı söyleniyor. Bunun nasıl olduğunu bilemiyoruz. Ama bu satırlarda yedi rengin, sesin ve suyun fonksiyonları anlatılıyor.

Genel olarak şu bilgiler Yaratanımız'ı her yönü ile tarif ediyor. Birbirine zıt bilgiler var sanki; aslında Yaratan'ın varlığının, birliğinin eksiksiz, bütünlük içinde olduğunu gösteriyor. O varedilmeden vareden, O almadan varendir. O'nu kimse varetmemiştir, aksine her şeyi vareden O'dur. O'nun kimseden bir şey almaya ihtiyacı yoktur. Herkese ve her varlığa ihtiyaçlarını veren O'dur. O doğmamıştır ve doğurmamıştır. O'nun oğlu ve kızı yoktur.

O gördüğümüz her yerde, O gökte ve O yerededir. O en küçükte, O en büyüktedir. Yani Yaratan, varediği her şeyin içindedir. Yaratılan her şeyin içinde O'ndan bir parça var; ama aslında O erişilmez bir yerededir. O'nun gerçek varlığı oradadır. O'nun katı yücedir, O'na ulaşılmaz. Böylece O yarattığı canlı, cansız her varlığın

içindedir. Öyle ise insanlara bakarken, canlı ve cansız her varlığa bakarken, onlarda Yaratan'dan bir eser, bir iz olduğunu bilerek, onlarda da Yaratan'ı görebilmeliyiz.

Fakat O'nun esas yeri çok yücedir. O orada bir yerden hükmeder her şeye ve herkese. Oraya çıkabilmek için arınmak, bütün kötülüklerden ve

geriliklerden sıyrılmak gerekir. O'nun huzuruna çıkabilmek, O'nu bütün haşmetiyle görebilmemiz için yükselmemiz gerekmektedir.

O'nu böyle yüceliğiyle tanımak için, O'nun istediği arınmışlığa ve üstünlüğe ulaşmamız icap eder. O, kendi sevgisinden yarattığı insana, hiçbir canlıda olmayan

akıl vermiştir. O, insanı çok sever, kolayca bağışlar ve korur. Onun bir an önce arınmasını, bilgide ve sevgide yükselmesini ister.

Siz de sevdiğiniz evlâdınızın bilgisini artırmasını, gönlünü arıtmasını, herkese karşı sevgi dolu olmasını istemez misiniz? Onun, herkesin sevdiği, hayırlı bir insan olmasını istemez misiniz? İşte sevenin istek ve duygusu böyledir.

Doğangün'ün Günbatımı

Güngör Özyiğit, Psikolog

Çocukluğum ve gençliğim Emir-gân'ın o güzelim yemyeşil doğasında, Boğazın tatlı serin havası ve suyunda, ulu çınarlarının altında sere serpe bir mutluluk içinde geçti.

Hele ellili yılların ikinci yarısına denk düşen ortaokuldaki ilk gençlik dönemi...

Sıra arkadaşım Tolga ile, hani şimdilerde “kanka” dedikleri canciğer kuzu sarması bir arkadaşlık ve dostluk yaşıyoruz. Hem okulda, hem okul dışında büyük bir anlaşma ve uyum içindeyiz. Sıcak bir somun ekmek gibi hayayı güzelce ve kardeşçe paylaşıyoruz. O kadar ki, tatil

günleri dahil, bir günümüz ayrı geçmiyor. Spora, sanata yönelik ilgilerimiz ve zevklerimiz de birbirini tutuyor. Sinema öncesi gittiğimiz oyun salonlarında langırt oynamak ve sinema seyrederken içine leblebi attığımız gazozlarımızı içmek gibi küçük keyiflerin bile tadını çıkarıyoruz.

Yıllar yılları izledi. 1960'da Emirgân Ortaokulu'nu beraberce bitirmemizle birlikte 3 yıl süren ortaokul yaşamımız sona erdi. Buluşmalarımız da giderek seyrekleşti ve tavsadı. Bizi bir arada tutan ortamın yerini, bizi ayıran, uzakta tutan koşullar aldı. Kabataş Erkek Lisesi'ne gitmemize rağmen ayrı sınıflara düştük. Derken Tolga'lar Levent'e taşındı. Böylece semtler de ayrılmış oldu. Sonra üniversite yılları, askerlik, meslek hayatı, iş gücü, evlilikler derken, hayatın binbir galesi içinde birbirimizin izini iyice kaybettik. Böylece aradan yirmi yıl geçti gitti.

Bu arada görünmeyen bir el, ağlarını örüp duruyor. Derneğimizden bir mimar arkadaşımız, çalıştığı büroya bir "Sevgi Dünyası" dergisi bırakıyor. Orada çalışan mimar bir bayan dergileri okuyor, beğeniyor ve kocasının da ilgisini çekeceğini düşünerek dergiyi eve götürüyor. Eşi gerçekten dergiyi çok ilginç ve doyurucu buluyor. Dergiyi sürekli okuma ve abone olma isteği ile incelediğinde, derginin Yazı İşleri Müdürü ve yazarı olarak benim isimle karşılaşılıyor. Sevinç ve hayretle sarmaş dolaş bir duygu içinde telefonla beni arıyor. Konuşuyor ve hemen ertesi gün için randevulaşılıyor. Böylece yirmi yıllık

bir uzak aradan sonra can dostum Tolga ile kavuşmamız, dergi sayesinde gerçekleşmiş oluyor.

İlk görüşmemizde, geçen yirmi yıl içinde neler yaşadığımızı birbirimize anlattık. Düşüncelerimizin ve görüşlerimizin, hayata bakış tarzımızın birçok noktada benzeştiğini gördük. Sonra her fırsatta buluşup konuşmaya, ailece görüşmeye başladık.

Tolga dergimizin ve derneğimizin konularına çok ilgi duyduğunu, bu konularda daha çok bilgilenmek ve derinleşmek istediğini bildirdi. Ben de dernek lokalinde bir arkadaşla birlikte yürüttüğümüz bir seminer ve sohbet toplantısına katılabileceğini söyledim. Toplantı gününü ve saatini Cumartesi 15-18 olarak bildirdiğimde, biraz duraksadı, sonra tamam dedi. Ve Cumartesi Esentepe lokalimizdeki ilk toplantıya geldi ve çok memnun kaldığını belirterek ayrıldı. Pazartesi çalıştığı iş yeri Tekel'e uğradığımda, beni kurtarıcı gibi karşıladı ve "Biliyor musun, sen benim hayatımı kurtardın" dedi. Ben bunu kafamın içinde manevi bir hayata doğmak gibi yorumlamaya çalışırken o "Hayır, manen değil, düpedüz hayatımı kurtardın" diye üsteledi. Ve ardından şöyle bir açıklamada bulundu: "Yaklaşık dört yıldır, haftada bir akşam ve özellikle Cumartesi, senin söylediğin toplantı saatlerinde arkadaşlarla birlikte Beşiktaş Barbaros Kafeterya'da briç oynarız. Turnuvalara katılırız. Her Cumartesi hiç aksatmadan dört yıldır bunu sürdürüyorduk. Sen toplantı saatini söylediğinde,

farkettiysen biraz duraksadım ve sonra tamam dedim. İçimden bir değerlendirme yaparak, bir bilgi toplantısına gelmeyi briç oynamaya yeğledim.

İlk kez o hafta briç oynamaya gitmedim. Yedi arkadaşım bir saat kadar beklemişler ve ben gelmeyince, sekiz kişilik takımı oluşturamadıkları için, onlar da oradan ayrılmışlar. Ayrıldıktan yarım saat sonra Kafeterya'da bir bomba patlıyor, birçok kişi ölüyor ve yaralanıyor. Toplantı dönüşü, evimde televizyonda bu haberi duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Ve senin sayende nasıl korunduğumu düşünüp şükrettim. Ayrıca yedi arkadaş da benim sayemde dolaylı olarak kurtulmuş oldular.

Ben eski bir dostuma yeniden kavuşmanın yanısıra, Tolga sayesinde, yıllardır aynı ideali paylaştığım Acar ve Muammer gibi iki can dostu da kazanmış oldum.

Yirmi üç yıl süren bir arkadaşlıktan sonra, Acar Doğan'ın Nisan ayında sonsuz bir yolculuğa uğurladık.

Acar, hiç kimsenin kendisinden incinmediği, hemen herkesin sevdiği çok özel ve güzel bir insandı. Onu tanıdığımda, kendi çabası ile iki yabancı dil - Almanca, İngilizce- öğrenmiş iyi bir mimardı. Sol düşüncelere eğilimli, entelektüel, kibar, ince bir insandı. Konuşma ve tartışmalarımızda sesini hiç yükseltmez; saygılı tavrını hiç bozmadı. Duyularını dizginleyebilen, özdenetimli bir insandı. Seminerlere katılıp, zaten çoğunu uyguladığı Doğru Yaşama Bilgileri'ni iyice benimsediğinde hemen hizmete başladı. Dergiye önce çok ilgi

duyduğu astronomiye ilişkin yazılarla, sonra ruhsal konularda yaptığı çevirilerle katkıda bulundu. Ve bunu yirmi üç yıl hiç ara vermeden, aksatmadan sürdürdü. Her ay yazılarını ilk veren hep o olurdu. Öyle ki, ölümüne bir ay kala yine yazısını yazdı. Görev ve sorumluluk bilinci çok gelişmiş, tam bir misyon adamıydı. Bütün bilgisine, kültürüne ve çalışkanlığına karşın, sessiz sedasız ve iddiasız bir kenarda dururdu. İlk çeviri denemelerinde, benim de katkımı, cümleleri düzeltmemi istedi. Ve kendi isminin yanında benim ismimin de çıkmasını istedi. Kısa sürede çeviri işinde öylesine ilerledi ve Türkçeyi öyle güzel kullanmaya başladı ki, artık düzelterek taraf bulamadım. Ve onun tertemiz bir Türkçe ile yaptığı çevirileri ben de herkes gibi zevkle okumaya başladım. Emekli olduktan sonra kendini büsbütün çeviri işine adanmıştı. Onu arkadaşım Aydın Arıtan'la tanıştırdım. Öylece Arıtan Yayınevinden çıkan bir kaç değerli kitabın çevirisini yaptı.

Son yıllarda ölüm ötesi tecrübeleri anlatan ilginç bir kitaptan yaptığı çeviriler her ay yayınlandı dergimizde. Ve Acar sanki bilinçaltı bir itilişle kendini ölümüne hazırladı. Ölümçül bir hastalık, kanser gelip çattığında ise, hastalığı ve ölümü bu bilinçle kahramanca karşılamasını bildi. Adım adım yaklaşan, amansız ağrılarla üstüne üstüne gelen ölüm bile, onun inancına olan saygısını ve hayata karşı takındığı kibar tavrını elinden alamadı.

İnsan en çok yakınlarıyla denenir. Ve yakınlarının dilinden bilinir. O nedenle en eski ve yakın arkadaş Tolga'ya Acar'ı

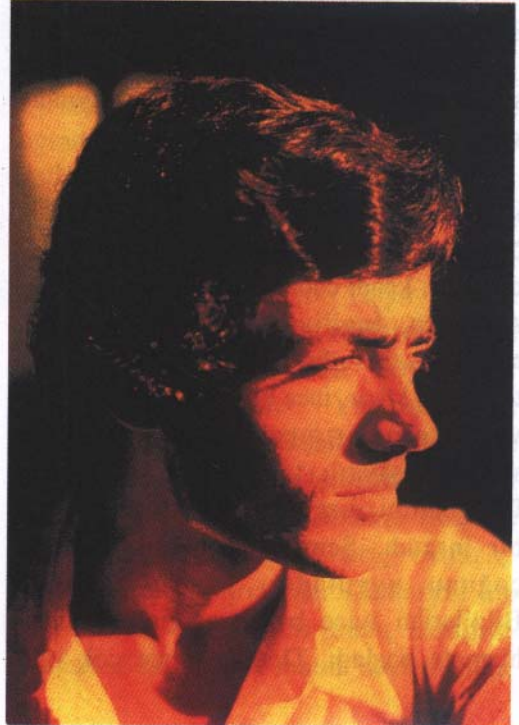
sorduğumda şunları söyledi: “Acar da bizim gibi Kabataş Erkek Lisesi’nde okumuş. Ama ayrı sınıflarda olduğumuzdan tanımak fırsatını bulamadım. Kendisiyle Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümünde tanıştık. Önlü arkalı sıralarda oturuyorduk. Sınıfın en çalışkanıydı. Aynı zamanda yardıma açık bir arkadaştı. Ders notları verirdi, çizime yardım ederdi. Sessiz, sakın yaratılıştı, biraz çekingen, yumuşak huylu bir insandı. Hiç kimseyi incitmezdi. Ben şahsen kırk yılı aşkın arkadaşlığımızda Acar’dan bir kere bile incinmedim. Diğer tanıdıkları için de aynı şeyin geçerli olduğunu sanıyorum. Konuşurken sesini yükseltmez, işi münakaşaya dökmezdi. Acar’ın bağırma sesine hiç tanık olmadık.

Sessiz oluşu, kenarda duruşu çevre edinmesini biraz engellerdi. Ama yine de onu tanıyan herkes severdi. Birlikte briç de oynadık. Ama oyunu da oyun neşesi içinde oynardı. İddia ve hırs yapmazdı. Klâsik müziğe, hafif batı müziğine ilgi duyardı. Akordeon da çalardı. Ev buluşmalarımızda ya okuduğumuz sosyal içerikli kitaplar üzerinde konuşur ya da ben piyano o akordeon çalar, diğer arkadaşlar da söyler, birlikte müzik yapar eğlenirdik. Bir de yürümeyi ve yürürken konuşmayı severdi. Beşiktaş’tan Levent’e, Fatih’e konuşa konuşa yürüdüğümüz çok olmuştur. Askerlik dönüşü Acar’ın önerisi ve referansı ile Tekel’e mimar olarak girdim. Orada da ön ve arka masalarda Acar’la yıllarca birlikte çalıştık. Sonra seninle yeniden buluşmamız gerçekleşti. Ondan sonrasını zaten beraber yaşadık.

Güzel gönüllü bir dostumuzu kaybettik diyemiyorum ve ona yeni yolunda hayırlar diliyorum.”

Acar’ın sevgili eşi Aydan, “Acar’ın eşi işte böyle olmalı” dedirtircesine bakın neler yazıyor:

“25 yıllık birlikteliğimiz 17 Nisan gecesi noktalandı. Bu sadece dünyevi anlamda ayrılık. Bizler onunla sonsuza dek beraber olacağımızı biliyoruz. Kendisi her zaman sevginin gücünden sözeder, sevginin kopmaz bir bağ olduğunu söylerdi. Sizlerle sevgili Acar’ı anlatan çok güzel şeyler paylaşmak isterdim. Örneğin kitaplarını, daktilosunu, bilgisayarını, akordeonunu, özel harmanladığı çaylarını, özenle kestiği ekmeğin dilimlerini, keyifle izlediği eski Amerikan filmlerini ve sonu gelmeyen dalgınlıklarını... Öyle ki her se-

ferinde şemsiyesini vapurda unuttuğundan, sonunda şemsiye kullanmaktan vazgeçmişti.

“Sevgili Acar’ın eşi olmaktan, onunla bir ömrü paylaşmaktan ve onun eğitici rehberliğinde yaşamaktan hoşnudum. Ayrıca bizlere Doğru Yaşama Bilgileri’ni ve sizleri kazandırdığı için de ona şükür borçluyum.

“Sevgimizin onu kuşatmasını ve yeni yolunu aydınlatmasını diliyorum...”

Kayınvalidesi Ayten Hanım, Acar’ın Ayten ablası olarak, ona “can dostum” diye sesleniyor:

“Yaşam biçiminle, inancınla örnek aldığım güzel insan... İnsanlara olan saygılı sevginle, güler yüzünle, bana hep güven veren canım kardeşim. Seni çok özleyorum. Yerin asla dolmaz. Seninle çok güzel şeyler paylaştık. Zor günlerimde bilginle bana ışık oldun. Olumlu düşüncelerle sorunları çözüp beni rahatlattın.

“Senin bana emanet ettiğin eşine, kızın Deniz’e ve oğlun Doğan’a, senin yaşam çizgin doğrultusunda, ömrüm oldukça sahip çıkacağım.

“Seni sevgi ve saygı ile anıyorum can dostum.”

Konservatuar öğrencisi çelist Deniz, babasının portresini şöyle çiziyor:

“Kibar, ince, naif bir insan. İnce, biçimli bedeni de onun bu karakterine tanıklık ediyor. Öğretici, aydınlatıcı yanı hep ağır basıyor. Yaz tatillerinde bile bize yıldızları tanıtıyor, gökyüzünün görkemini göstererek bizde derin saygı ve hayranlık duygusu uyandırıyor. Sadeliğin en güzel süs olduğunu, arı ve duru bir kişiliğin erdemini ben babamdan öğrendim...”

Baldızı Nurdan, onun örnek kişiliğini vurgulayarak şöyle diyor: “Kimse hakkında kötü düşünmez, arkadan konuşmaz ve dedikodu yapmazdı. Ölümcül hastalığını öğrendikten sonra Almanca gramer çalışması beni şaşırtmıştı. Sadece eşine değil, bütün ailemize kol kanat germişti. Kardeşimin ve benim, gençliğimizin verdiği aşırılık ve taşkınlıklarımıza hiç öf demeden kibarca, ama doğruya yönlendirici bir tarzda katlanmıştı. Hiç kahkaha attığını görmedik. Evde pijama ile oturduğuna, kanapeye sere serpe uzandığına tanık olmadık. Biraz fazla denetimliydi galiba. Ama bir o kadar da özel bir insandı.”

Hastalığı boyunca ona çok yakınlık gösteren ve yardım eden fedakâr kardeşimiz Ilgaz’a, verdiği bir mektupta, ona duyduğu minneti şöyle dile getiriyor:

“Son zamanlarda beni iki kez hastaneye götürmeni istemiştim. İnan ki nedeni canım için endişe etmem ya da paniğe kapılmam değildi. Biliyorum ki Erzurum’lu İbrahim Hakkı’nın dediği gibi “O neylerse güzel eyler”. İşimiz sadece sonuna bakıp sabretmek. Elbet ki, ne olursa olsun, sonunda çok büyük bir hayır bekliyor beni, ben henüz göremesem de...”

“İstemediğim şey, evdeki canlarımın hayatları boyunca unutamayacakları bir manzarayla karşılaşmamalarıydı. Böyle bir şey olacaksa, bunun hastanede olmasını dilemem de doğaldır zannediyorum.”

Grup arkadaşlarına sevgi ve minnetini belirttiikten sonra, Ilgaz’ın özendirici örnek kişiliğine öykünerek mektubuna son veriyor ve bir anlamda da hayata veda ediyor:

“Sende hizmetin değerini ve

güzelliğini bir kez daha yaşadım. Ve “Rabbim, bana ihtiyacı olacak insan kardeşlerime Ilgaz gibi hizmet etmem için fırsatlar ver” diye dua ediyorum sana özenerek...”

Dernek arkadaşlarına iletildiği mektubunda da, başkana “Efendim”, arkadaşlarına, “saydığım, sevdiğim can dostlarım” diye hitap ediyor. Artık hastalığının sonuna geldiğini söyleyerek, arkadaşlara duyduğu saygı, sevgi ve minneti dile getiriyor. Evlâdını kaybettiği “kaza olayı”nda gördüğü maddi-manevi yardımlar için herkese teşekkür ediyor. Sonra birlikte yaşadığımız güzel günlere değiniyor. Hastalığın hayrından söz ediyor. “Yaşadığımız her zorluk ruhu arıtan, yükselten, Yaratan’ına daha çok yaklaştıran bir sıçrama taşı değil mi bizim için?” diye soruyor. Hastalığın ve ölüme yaklaşmanın ona çok şey kazandırdığını, o sayede eksiklerini ve yanlışlarını daha net görebildiğini vurguluyor. Ve yine sorar

gibi yapıp, bir gerçeğin daha altını çiziyor: “Bir insan için, ileride göreve çıkacak biri için bundan daha güzel bir şey olabilir mi?!” Ve devam ediyor: “Şimdi içimde hizmet etmek ve vermek aşkı iyice tutuştu. İşte bir daha ki yaşamıma bu dilekle gidiyorum. Bu da büyük bir kazanç değil mi?!”

...Ve Acar’a yakışan bir final:

“İleride, görev günlerinde yeniden buluşmak dileğiyle aramızdan ayrılıyorum.

Kardeşiniz, parçanız, sizden biri Acar”

Sevgili Acar, soyadı Doğangün misali, yaşadığı sürece öğrendi ve öğretti, aydınlandı ve aydınlattı. Ölümünü de yaşamı kadar güzel, anlamlı ve öğretici kılmasını bildi; tıpkı günbatımı gibi ufukta güzel renkler ve ışıklar bırakarak...

Kardeşlerin, canların ve parçaların adına, burada veya orada, Yaratan’ın ışıklı yolunda, hizmet aşkıyla yeniden beraber olmak dileği ile...

Acar, eşi Aydan ve kayınvalidesi Ayten Hanım

ACAR'IMIZ

**Üstün vasıflarla bezenmiş
Can kardeşimizdin
Zor yaşam sınavlarını
Başarıyla vermiştin
Boynumuz bükük takdir-i ilâhi
Emir büyük yerden
Güç alırdık hep kadife gibi
Yumuşak bakan gözlerinden
Bütünümüzde parçaydın sen
N'olurdu biraz daha kalsaydın sen
Dürüstlüğüyle, metanetinle
Çok okuma alışkanlığıyla
Sade yalın yaşamıyla
Örnek alınacak kişiydin sen
İyi bir eş, ilgili baba
Güvenilir dosttun sen
Yüksek görev şuurunla
Çabalayıp koştun sen**

Nezhat Taşar

Dilemek Dilenmek Olunca

Nadide Kılıç

Photo: Supar Akci

Mecidiyeköy'de köprüaltı otobüs duraklarında işe yetişmek için sıraya giren, vasıtaya koşan insanların arasında birden bire görünmüştü. Dikkatleri üstüne çekecek kadar farklı biriydi. Rengi Güneş'ten solmuş, ince siyah cübbesi, başında bir zamanlar halkın kuşandığı sadelikteki sarığı, bir elinde asası, sırtında şeker çuvalından yapılmış ağzı kendir ipiyle büzülmüş küçük azık torbası, tumman biçimli pantolonu, derisi iyice eskimiş mesleriyle gelivermişti.

Bu görünüşüyle, sanki üç yüz yıl Kehf Dağı'nda uyutulup yeni uyandırılmış da şehre inmiş

Yediuyurlar'dan biri gibiydi. Belki, Yemlihâ belki Mekselinâ belki de Mernuş'du. Tıpkı Ayet'teki meselde olduğu gibi her gün gezdiği pazar meydanındaydı sanki... hiç şaşkın hali yoktu.

Avurtları çökmüştü. Benzi sarıydı, neredeyse elindeki asaya eş zayıflıktaydı. Gözlerinde, insanı derinden etkileyen bir canlılık vardı. yüzü elleri tertemizdi... Hattâ üstündekiler eskiliğini saymazsanız, yeni yıkanmış da ütülenmiş hissini veriyordu.

Çevresine yaptığı hızlı bir seyirden sonra herkesin görebileceği bir yerde durup, torbasından keşkülünü çıkardı,

yani tasını.

Niçin bilmiyorum. Gözlemediğim kadarıyla herkes onun keşkülüne para atmadan otobüse binmemiştir.

Taksim'den Sıraselviler Caddesi'ne inip, İlk Yardım Hastanesi'ni (Taksim Eğitim Hastanesi) geçtikten sonra, Cihangir semtine gelirsiniz. Cihangir, İstanbul'un en eski semtlerinden olmasına rağmen beş altı katlı, bitişik nizam dizilmiş apartmanları, geniş sokakları ile bana hep Lüküs Hayat Opereti'ni anımsatır. Operetin meşhur tiradındaki "Şişli de bir apartıman.... otomobil gider sen gidersin." şarkısının sanki Cihangir için söylendiğini düşünürüm. Sıraselviler'den inip caddenin sol tarafında bulunan Cihangir Parkına veya Cihangir Cami bahçesine gidersem, o operette vaadedilen bütün konforun keyfini, zevkini hissederim... loş sokak aralarının sessiz dinginliğine, yağlı boyalı binaların geniş kanatlı pencerelerine sinmiş Cumhuriyet öncesi asriliğin izini sürerim. Siz de bulabilirsiniz çünkü Cihangir'in bu yakasında, zamanın geçmişi her an yenileyip dinçleştiren sıcak soluğu, kim olursa olsun insanın düşlelerinde köklenmiş yaşanmamış özelemlerini ayaklandırır, canlandırır.

Taksim Eğitim Hastanesi'nin de yer aldığı sağ tarafta ise caddeye yakın binaların bile dış yüzlerinde, daracık sokaklarda kadraji bölen boydan boya ipe asılmış çamaşırlarda, çocukların kavgalarında (Orada çocuklar oyunlarında hep mızıkçılık yapıp, dövüşürler), soluk, ütüsüz giyisili insanların eskimiş yıpranmış geçmişin yıkık izleri, yüzünüze bir sarhoş tükürüğü gibi yapışır.

Firuzğa Camii çevresine kadar inebilmişseniz, Cihangir Esnafı ile de karşılaşsınız. Böylece babadan oğula, oğuldan toruna kadar geçen hiç yıpratılmamış esnaf geleneği ve bereketine de tanık olursunuz. Çünkü dört anayolun birleştiği meydanda hizmet veren bakkallar, manavlar, fırıncılar ve kasaplarda her zaman geçer akçe "Ben siftahımı yaptım komşum yapmadı düşüncesidir." Esnaf arasında yardımlaşmak, müşteriye hizmet etmek para kazanmak kadar elzemdir. Orada hâlâ fırıncılar, fakir mahalleliye tezgâh arkasında ekmek ayırırlar. Manav ise parası yetişmeyen müşterisinin cebini mikro ekran gibi tarayarak, tartısını görmezden gelip, birkaç meyve fazladan verir. Ya kasaplar! Hangi şartlarda olurlarsa olsunlar (Savaş hali, ekonomik kriz, geri dönen çekler vs.) nasiplerini kedilerle paylaşırlar. Kasap müşterileri de bacaklarına dolanan kedi kuyruğundan hiç ürmezler... kasabın yetişemediği yerlerdeki sokak kedilerine de Madam Ani yetişir... her sabah saat 9.30- 10.30 arası mutlaka küçük et parçaları dağıtır. Eğer marketten alış-veriş yapıyorsanız, bakkalların büyük ölçekli bankalar gibi sınırsız kredi limitleri ile müşterilerini ferahlattığını düşünemezsiniz... ama onlar, müşterilerine gerekirse paraca da yardım etmekten yüksünmezler.

Böyle bir ortamda yaşayan semt sakinleri de, ister Rum, Ermeni, Levanten olsun isterse eski Istanbulu veya Anadolu'dan göç etmiş yeni Istanbulu Türk olsun, taa Osmanlı'dan gelen bu ananenin sorumluluğu ve nezaketiyle birbirlerine dayanak olurlar... Orada yardımlar

dilemeden gizli yapılır.

Cihangirli, Cadde'nin solunda da sağında da otursa çevresindeki ihtiyacı olan herkese yumuşak bir yürekle açılır. Kendine el uzatanı hiçbir zaman geri çevirmez... karınca kararınca verir. Burayı mesken tutmuş sokak dilencileri yaz-kış, reddedilme korkusu yaşamadan keyifle dilenir.

Günlerce Alman Hastanesi'ne iki-üç metre uzaklıkta genişçe bir mukavvanın üstünde, henüz on onbir aylık bebeğiyle dilenen kadının önünden geçerken tuhaf oluyorum. Minik elleri mosmor, yüzü soğuktan, rüzgârdan kuruyup kabuk kabuk kızarmış küçücük çocuğun talip olduğu kader planına; dilenci kadının analık mesuliyetine methiyeler(!) düzmeden Taksim'e çıkamıyorum.

Ben bu haldeyken paçavralardan oluşmuş üstünü başını, rengi atmış yemenisini, çatlaklarının her birine toprak dolmuş pis topuklarını göstererek, tüm mesleki dekor-kostüm ve hüneriyle yüzündeki acındırma mimiklerini de ihmal etmeden, diline hiç yakışmayıp iğreti kalan sözler mırıldarak elini uzatır... onun bu arsızlığından çok sokaklarda tozu toprağı, mikrobu içine çekerek uyuklayan çocuğa dayanamayıp bilinçsizce davranıyorum.

Siraselviler'den Taksim'e kadar onun gibi dilenenlerin elleri hep boştur. Sanki siz vermezseniz, çocuk oracıkta son nefesini verecekmış gibi... İstismar edilmenin ağırlığı altında ezilirken, mikrobik bir sırtıtışla muradına erdiğini görünce ruhumun öfke nöbetleriyle sarsıldığını hissederim. Onun kurnazlığını nasıl mı

anlıyorum? Gözlerinden... gözler yalan söylemez... Dil ne söylerse söylesin, göz gönlün feriyile bakar.

Ne yazık ki! Son aylarda bu bakışlar, televizyon kanallarını da kapladı. İşin tuhaf yanı, sokak gösterisinin (!) benzeri görüntüler hayırlı bir iş adına yarınlarına umut ekmek gibi çok ulvi düşünceler yüklenmiş programlarda boy gösterir oldu. Başlı sevgili Metin Akpınar'ın çektiği bu salgın bütün TV kanallarını dalga dalga etkisi altına alıyor. Gerçekten yardıma muhtaç ailelerle röportaj yapılırken, televizyon izleyicilerinin tüm insaf, merhamet, ve iyilik duygularını ayaklandırıcı konuşmalar, ince ince ısrarla, program, amacına uygun bir noktaya gelene kadar sürdürülüyor.

İzlediyseniz bilirsiniz. Gerçekten de bir havuzda toplanan paralarla çok hayırlı işler yapılıyor, evsizlere ev alınıyor, hastalar tedavi ediliyor, yürüyemeyenlere el uzatılıyor. Böyle hizmetler takdirle karşılanmalı... hele topluca yapılan, her kesimden insanın elini cebine atarak ortaya çıkan bir hizmeti izlemek ise apayrı bir tat veriyor. İnsanı onurlandırıyor. Ama dikkatimi çeken bir husus var ki düşündürdüğü kadar kederlendiriyor da. Nedense umutlu programlarda büyükler görüntü verirken, asıl vurucu konuşmayı çocukları yapıyorlar. Ailelerinin muhtaçlığını, perişanlığını en iyi çocuklar (Özellikle kızlar) anlatıyorlar... Onlar konuşurlarken, onların üzgün ve utangaç büyükleri başları önlerinde sessizce oturuyorlar.

Bu durum hangi kanalda verilirse verilsin değişmiyor. Küçükler; komşularının onlara baktığından tutun da,

okuldaki beslenme saatlerinde çektikleri utancı ve acıyı gözlerini kırpmadan, sayıp döküyorlar... hepsi olmasa da büyük çoğunluğu münazarada karşıt fikri çürütmek için atağa kalkmış öğrencilerin ön hazırlıklı söylevini yapar gibi kursuz konuşuyorlar ya da konuştu- ruluyorlar... ama gözler aksini söylüyor yine. Çünkü izledikleri önceki program- larda muhtaç insanlara, hazmede- ceklerinden çok fazla meblağlarda para yardımı yapılması; gerçekten ihtiyaçları olduğu için onların da bir hamle yaparak ve bütün gizliliklerini, ar duygularını parçalayarak, kendilerini milyonların önüne sergilemelerine neden oluyor... ki onlar bunu çok utandırıcı bulmuyorlar, hattâ hakları sanıyorlar.

Üç gün önce, bir haber programında yine on üç yaşlarında bir kız benzer bir konuşma yaptı; okul masrafını amcasının karşıladığından, bunun onu üzdüğünden ve utandığından dem vurdu. Tabii, yine anlattıkları doğrudu ama gözlerine arsızca bir parlaklık oturmuştu. Ansızın Sıraselviler'deki dilenci kadının mimiklerinden kanatlanıp, henüz körpe olan insanın yüzüne konmuş bir kara sineği görür gibi oldum. Yüzüne yerleşen, sineğin kabuğundaki parlaklık kadar somut, belirgin ve ürkütücü idi.

Maksat hak aramak, yardım dile- mekse çocuklar niçin öne sürülüp istismar edilir? İyilik ve yardım toplamak adına yola çıkılmışsa rating uğruna çocuklar alet edilip, kötülüğe neden çanak tutulur?! Cevabını bulmak gerekir. İyiliğin ye- rinde, zamanında, dozunca ve gizli yapılması halinde gerçek yerini bulacağını bilmesem...

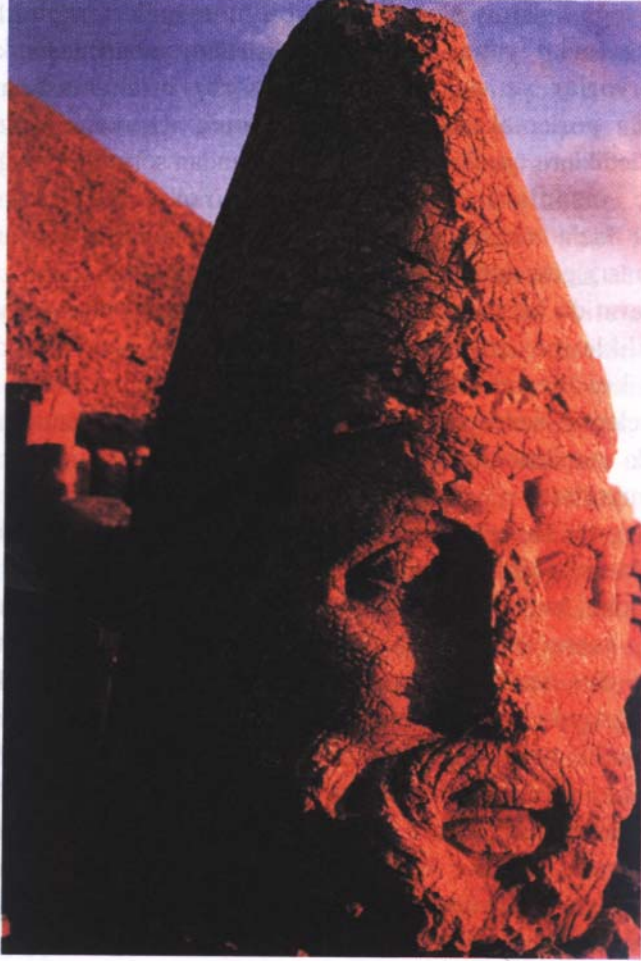
İyiliği, iyi düşününce bu tarz konuş- maların ve yardım dilemelerin kökünde, fakirlikten ziyade toplumsal çözülmenin, geleneksel doğru değerlerin kıymeti bilinmeyerek terk edilmesinin, bütün hasletlere yabancılaşılarak, insanın ayazda kimsesiz bırakılmasının yattığını hisse- diyorum. Üç kapı ötedeki komşumuzun açlığından sorumlu olduğumuz bilgisi var- ken... Yoksa, küçük kız amcasının yardı- mından utanıp da hiç tanımadığı milyon- lara el uzatır mıydı?

İnsanın kendine yabancılaşması; değersizliğe, kendi kadrini bilmemeye götürür. Kendine saygı duyamadığı için aşağılandığını düşündürür. Böyle bir ruh hali içinde insanın ruh sağlığı bozulur. Kendini kamuoyuna ifşâ etmekten çekinmez. Belki de buna bile bir marifet uydurur.

Küçük yaşta modern dilenmeye itilen, ahlâki değerler öğretilmeden, iğreti hak hukuk kavgası içine çekilen çocukların, erişkin olunca edinecekleri huyların kendi- lerine olduğu kadar toplumda açacakları zararları düşünüyorum. Yarınlara umutla yaslanmak, boş bir mâl-i hülya gibi geliyor. Vakit geçmeden dur diyebilmeli.

Keşkülü saniyede para ile dolmuştu. O, asası ile keşkülünü ulu orta yere koyup; yüksek sesle şarkı söyleyerek dans etmeye başladı. İşte o an biraz önceki dilenen adam farklı bir hüviyetle gözlerle ve gönüllere hoş duygular sunarak, belki de taa geçmişten bize bir damla hayır bırakıp gitti... veya etrafımızda dolaşıp, gönlümüzü dolduran gönül erlerinin görünmezliğine girdi.

Kendime Mektuplar

Canim dostum şimdiden sana gıpta ettim. Keşke zamanımı ve bütçemi ayarlayabilseydim de seninle Mardin'e gelebilseydim. Taşların üzerindeki ışılıtları, tarihin gizemini görür gibiyim. Bir çeşit yalnızlık duygusuyla beraber taşların günümüze taşıdıkları ne çok anılar vardır kimbilir. Şimdi o sokaklarda koşturan neşeli çocuklara rağmen yorgun taşlar tarihin gizemleriyle iyice doymuş olduklarından olsa gerek, çocuklarla oyun oynamıyorlar gibi geliyor bana. Bu duyguyu Safranbolu'da ve Antakya'da yoğun bir şekilde hissetmişim. Bakalım sen Mardin için neler söyleceksin!. Güney Doğu Anadolu Bölgesi bana heyecan veriyor. Kültürü, yerel mutfağı, tarihi yerleri ve pek çok dini buluşturması nedeniyle de benim

için özel bir yeri var. Geçen yıl bir başka arkadaşım bu bölgeyi ziyaret etmişti. Gruplarıyla Nemrut dağına çıkmışlar ve orada çadır kurmuşlardı. Güneşin doğuşu ve batışı öylesine güzelmış ki anlatacak kelime bulamadıklarını söylemişlerdi.

Biliyor musun bazen yaşamda bana her şeyin monoton geldiği ve yılgınlık içinde olduğum zamanlar, gitmediğim halde Nemrut'daki güneşin doğuşunu ve batışını tahayyül ederim. Bu mantığıma da hoş gelir çünkü güneşin doğuşu ve batışı dünyanın varoluşundan beri olagelen bir olay. Aslında hep aynı şeyin olması bakımından monoton gibi de görülebilir. Ama güneşin doğuşu ve batışı farklı mekânlarda insanda farklı düşünceler ve hisler doğurur. Böylece şairler, şarkı sözü yazarları, bestekârlar ve ressamlar eserler üretir. Onların ürettikleri eserler temelde aynı konularda olsa bile farklı lezzetler içerirler tıpkı aynı hamurdan yapılan değişik lezzetteki tatlılar, tuzlular gibi... Bizler ise benzer duygulara sahip insanlar olarak bunları alır damağımızda, dimağımızda tatlandırırız. Böylece sıkıldığım ve donakaldığım dakikalar olarak adlandırdığım ömrümün belli zamanlarında bakışımı değiştirmeyi denerim. İnan ki işe yarıyor. Bir keresinde bir arkadaşım tansiyonu düştüğünde odasındaki avizenin ileri geri sallandığını görmüş. Gördüğü o kadar gerçekmiş ki etrafındakilere sormuş. Tabii ki avize yerinde duruyormuş.

Olaylara bakış açısı senin de mektubunda yazdığın gibi insanın gününü bile değiştirebiliyor. Depresif olmaya yakın hissettiğimde kendimi hemen yakalıyorum artık. Alıyorum kendimi ve dışarı çıkarıyorum. Sevdiklerimi görüyorum, sohbet ediyorum. Her gün batan güneşe, batacağını bile bile yeniden bakıyorum. Renklerini içime çekiyorum.

İnsanoğlu böyle yaratılmış galiba. Kendisi bulmak zorunda kanıksamadan bakacağı şeyleri. Gözleriyle, elleriyle yaratacak tat alacağı şeyleri. Nasıl günün koşturmasının ardından uykuya dalıp dinleniyorsak hayat karmaşası içinde de uykuya benzer bir rahatlama ve gevşeme arıyor insan. Hayat hep bir mücadele ve bunun gerçek dinlencesinin ise ölüm olmasını hiç istemiyor insan. Yaşadığı hayatı bir şarkı gibi yaşamak istiyor. Yaşamı, mücadele ettiğinde ileriye, bıraktığında ise geriye giden bir araç olarak da görmek istemiyor. Ne çok karmaşığımız değil mi? Bu karmaşıklığın içinde değişmeyen ve yerinde dosdoğru duran ilâhi kanunlar ve Yaratan'ın sevgisi olmasa bizler ne halde olurduk kimbilir. Tüm bu düşünceler yine de bize hep ileriye gitme arzusu vermeli. En azından önümüz açık bırakılmış ve yükselmemize sınır konulmamış. Bu bile Yaratan'ın büyük sevgisinin bir işareti. Bence bu bile heyecan vermeli bize.

İşte bir gün, o her gün batan ama ertesi gün doğacağını bildiğim Güneşi Nemrut Dağından izlemek istiyorum. Ama dilerim ki bu seninle birlikte olsun ama mutlaka yorumlayarak.

Canım dostum güzel ve heyecan verici haberlerini bekliyorum.

Özde bir kardeşin...

Nelida Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğanün anısına
Ann İnan

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir? Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri' nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

“Biz kendimiz için hiçbir şey yapmıyoruz. Zafer kazanmak arzusunda hiç değiliz. Biz sadece hizmetinizde olmayı ve sizlere bir kez daha unuttuğunuz ilâhi kanunları hatırlatmayı arzuluyoruz. Size yeni ümit ve yeni bir yaşam getirecek olan Ruh'un kudretini böylece yeniden keşfedebileceğiniz diye.

Tüm eski alışkanlıklarınızı bir kenara attığınızda, güçleri sönmeye yüz tutmuş otoriteleri sorguladığınızda içine düşeceğiniz şaşkınlıktan sizleri Büyük Ruh'un kanunları yani o mutlak otorite kurtacaktır. O'nun kanunları hiç şaşmaz ve hiç yanılmaz. Madde dünyanız bu ilâhi kanunlara göre yaşamını akord etmeyi öğrendiğinde barış ve uyum yeniden hakim olacaktır.

“Tüm bunlar bizlerin yerine getirmesi gereken büyük misyonun parçalarıdır. İnsanoğlu tüm eskimiş inançları bir kerede atamaz. İnsanoğlu şüphecidir. Ancak elbet ki batıldan gerçeği elemesini bilecektir ve değerli olana sarılacaktır. Değerli olan tüm dinlerde belirtilmiştir. İşte bunlar Ruh'un büyük doğrularıdır.

“İşte o eski günlerde onlara vizyon, cesaret ve hizmet arzusu sağlayan Ruh'un o büyük gücü şimdi de sizlere, yani maddenin çocuklarına geliyor.

“Kiliselerin, kitapların ve tüm batıl inançların gücü zayıflamaktadır. Tedricen ıskartaya atılmaktadır. Spiritüel doğruların otoritesi ise sonsuza dek devam edecektir. Dünyanıza karmaşa ve kaos hakimdir ve ancak Ruh'un ışığına izin

verirseniz bunlar yok olacaktır.

“Işık içinde yaşamak varken insan neden karanlığı seçiyor? Bilgi edinmek varken neden umursamıyor? Bilgelik dururken neden batıla gidiyor? Ruh'un yaşayan gerçekleri varken neden ölmüş inançların kemikleriyle yetiniyor? Spiritüel bilgeliğin duru suyu varken neden teolojinin tozuyla yıkıyor?

“Bunlar karanlıklar içinde kendilerine dönük körçesine yaşayan ruhlardır. Özgürlüğün çocukları olmak varken esareti seçiyorlar. Ancak insanoğlu zincirlerini atmaktan korkuyor. Uzun süre kafeste yaşamış olan bir kuş da serbest bırakıldığında uçmaktan korkar.

“Zincirlerini atmaları iyidir ancak bunu yaptıklarında izlemeleri gereken bir yolları da olmalıdır. Biz onları çaresizlik içinde görmek istemeyiz. Biz onların hür olmalarını ve hürriyetlerinin onları nereye götüreceğini iyi bilmelerini isteriz.

Sizi sıkı sıkıya saran bandajlarınızdan kurtulduğunuzda bir daha hiç kimsenin sözünü dinlemeyeceğinize dair kendi kendinize söz verirsiniz. “Artık yeter! Yıllarca şüphe ve tereddüt içinde yaşadım. Şimdi bunlardan kurtulduğuma göre eskiye dönüş yapamayacağım!” dersiniz.

“Bazen de bu durum sizde şiddet reaksiyonu meydana getirir. Ben bana değil getirdiğim mesaja odaklanmanızı diliyorum sizden. Çünkü ben de mesajın kendisiyle ilgiliyim. Dünyanız şimdiye değin mesajın kendisiyle değil abartılı bir şekilde getireniyle ilgilendi. Böylece

onların neyi öğretmek için geldiklerini unuttu.

“Misionumuz kadınlarınızı ve erkeklerinizi yüksek mevkilere getirmek değildir fakat gerçeğin, bilginin ve bilgeliğin ortaya çıkmasını sağlamaktır. Gerçek doğruların mührü söylediklerime damga vuruyorsa benim kim olduğumun ne önemi vardır? Yakarışımız isimlere, otoritelere ve kitaplara değildir fakat sadece O'nadır.

“Zekânıza ters düşecek hiçbir şeyi sizden talep etmiyoruz. Sizin doğru değildir diyebileceğiniz hiçbir şeyi size öğretmiyoruz, çünkü böyle olsaydı bu insanoğluna karşı şerefsiz ve alçakça bir davranış olurdu. Biz tüm insan ırkının hep birlikte yükselmesini ve yaşamdaki, kâinattaki gerçek yerini algılamasını ve Büyük Beyaz Ruh ile ilişkisini gerçek yerine oturtmasını istiyoruz. İnsanoğlu dünyanızdaki geniş insan ailesinin diğer üyeleri ile kardeş olduğunu anlamalıdır artık.

“Artık kitaplara, öğretmenlere veya otoritelere değil sadece ve sadece kutsal nedene başvuracağız ve yalnız ona yalvaracağız. Biz bu doğruları sadece Büyük Ruh'un ilâhi kanunları ile ilgili olduğu için değil fakat aynı zamanda madde kanunları ile ilgili olduğu için anlatmaya çalışıyoruz. Madde dünyası da Büyük Ruh'un yarattığı kâinatın bir parçasıdır ve insanlık acı çekiyorsa ve siz hiçbir şey yapmadan duruyorsanız “Ben dindarım” demeniz işe yaramayacaktır.

İnsanlığa hizmet edenler gözümüzde büyürler ve aramızda sevilirler.

“İnsanlığa hizmet sınırsızdır. Fakirlere ve düşkünlere yardım etmek, bedenleri acı ve ıstıraplardan kurtarmak, adaletsizliklerle ve zulümle hükmedenlerle savaşmak, nefreti yenmek, insanlara hürriyetlerini vermek ve dünyanızdan kötülükleri temizleyerek Büyük Ruh'un olmasını arzu ettiği gibi ruhlara kendilerini ifade etme fırsatını vermek gibi...

“Sizler Büyük Ruh'un parçalarısınız. O size “İşte tüm kanunlarım ve işte siz yani benim bir parçam. Hemen yanbaşınızda ise mükemmel bir kâinat yaratmanız için sizi bekleyen herşey. Size araçları veriyorum ve doğru ile yanlışın arasında seçim yapmanızı istiyorum. Kanunlarımla birlikte çalışabilirsiniz ya da onların karşısında olabilirsiniz” diyor.

“Fırtınalar ve rüzgârlar dindikten sonra baharın yeni yaşamı dünyanıza gelecektir. Kar her yeri kaplamışken baharın tazeliğini hissedemezsiniz ama o gelecektir.

“Yeni yaşamın güneşi Büyük Ruh'un cennetlerinde dolaştığında yaşam bütün güzelliği ile ortaya çıkar. Dünyanızı kaplayan kara bulutlar elbet ki dağılacak ve rüyaların baharı ile mutluluğun ve tatminin yazı kendini gösterecektir.

“Bu, insanların hür iradelerini nasıl kullanacaklarına bağlı olacaktır elbet. Kardeşini yükselten her kim ise arkasında zaferini daha da büyütecek binlerce ruh olduğunu bilmelidir. İyi bir

şey için yapılan hiçbir çaba boşa gitmez. Hizmet etmek için arzulanan hiçbir şey ziyan edilmez.

“Bazen kendi dünyamda pek çok ustamı görürüm. Onların gözleri yaşlıdır hep. Geride bıraktıklarının, çocuklarını yetiştirirken neleri kaçırdıklarını gördükleri için. Bazen de gülümsediklerini görürüm dünyanızdan birinin bir hizmet yaparak yeni bir ümit meşalesinin ışığını yaydığı için.

“Ben de diğerleri gibi, bir köşede bekleyen yeni büyük dünyayı sizlere gösterebilmek için dünyanızın titreşimlerine yakın geldim. Ben Büyük Ruh'un kanunlarını size öğretmek ve şayet onlara uygun yaşarsanız Büyük Ruh'un bereketinin aklınıza ve gönlünüze döküleceğini söylemek için geldim.

“Aslında mutluluk dolu olması gereken dünyanızın sadece üzüntü ve ıstırapla dolu olduğunu görüyorum. Işığın olması gereken yerde karanlık var, bereketin olması gereken yerde açlık var. Büyük Ruh'un size her şeyi verdiğini ancak sizlerin onu doğru dağıtmadığınızı görüyorum. Önünüzden kaldırmamız gereken engelleriniz var.

“Ben bunları sizin için yapamam. Bunları sizin başarmanız gerekir. Ben sizi eleştiremem bile. Ben sadece size kanunun nasıl çalıştığını ve sizin onu nasıl çalıştırabileceğinizi öğretebilirim. Ruh'un gücü sizin içinizdedir. Bunu yaşantılarınızda gösteriniz. Mutsuzluğun olduğu yere mutluluk, umursamazlığın olduğu yere

bilgiyi getirmişsek eğer biraz hizmet etmişiz demektir. Biz kendi hayatlarınızın sorumluluğunu sizden almıyoruz fakat Büyük Ruh'un sizin vasitanızla, sizin yaşantınızla kendini göstereceğini ilham ediyoruz.

“Bazen insanların “Biz onlara ekmek veriyoruz, fakat onlar önce Büyük Ruh'a teşekkür etmeliler” sözünü işitince üzülüyorum. Ekmeği veriniz ve sonra onların teşekkür edip etmediği ile ilgilenmeyiniz. Bir insan kardeşiniz aç ise neden ona ekmek vermiyorsunuz?

“Hiçbir şeyi görünen sonucu ile yargılamayınız. Siz sadece maddenin gözü ile görüyorsunuz. Şayet ruhunuzun gözleri ile görebilseydiniz her çocuğun içinde mükemmel bir adaletin olduğunu bilebilirdiniz. Bazen dualarınızı dinliyorum. Dualarınızın hepsine Büyük Ruh cevap vermiş olsa idi sonuçtan mutlu olamazdınız.

“Madde dünyanızda üç büyük problem var. Bunlardan biri umursamazlık diğeri acı ve üçüncüsü ise fakirlik. Ruh'un bilgisi politikada kullanılmadığı sürece bu problemler hep var olacaktır. Çocuklarınızın bu bilgiler üzerinde düşünmesi ve onları yaşaması gerek.

“Bir şeyleri yıkmadan başka bir şeyi inşa edemezsiniz. Ruh'un doğruları da yeni bir dünyayı inşa edecektir. Bunları yapana kadar sıkıntılarınız devam edecektir.”

(Gelecek Ay: Silver Birch'ün “Biz Öldükten Sonra” başlığı altında söylediklerini sizlere aktaracağız.)

Fakir Ne Demek Baba?

Çok zengin bir ailenin babası günlerden bir gün oğluna ülkesindeki fakirlerin yaşantısını göstermek istedi. Taşradaki bir evde yaşayan çok fakir bir aileye birkaç gün ve gece konuk oldular. Yolculuklarından dönerken babası oğluna sordu: “Yolculuk hakkında ne düşünüyorsun?” “Çok güzeldi babacığım” diye cevap verdi oğlu. “İnsanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün değil mi?” diye sordu babası. “A! tabii ki” diye yanıtladı oğlu. “Peki ne öğrendin?” diye yeni bir soru yöneltti baba. Oğlu şöyle yanıtladı babayı “Gördüm ki bizim bir köpeğimiz var onların ise dört. Bizim bahçemizin ortasına kadar gelen bir havuzumuz var onların ise sonu belli olmayan bir gölleri. Biz bahçemize en nadide fenerleri almak için yurt dışından sipariş ettik ama onların yıldızları vardı. Patikamız ön bahçeye kadar gidiyor ama onlar bütün ufka sahipler. Biz küçük bir

toprak parçası üzerinde yaşıyoruz ama onlar sınırı gözle görülmeyen tarlaların üzerindeler. Bizlere hizmet eden hizmetkârlarımız var evimizde fakat onlar başkalarına hizmet ediyorlar. Biz yiyeceğimiz gıdayı dışarıdan satın alıyoruz ama onlar kendileri yetiştiriyorlar. Bizim sahip olduğumuz mülklerimizin etrafında bizleri koruması için duvarlarımız var ama onların onları koruyacak arkadaşları var.”

Babanın bu sözler karşısında nutku tutuldu. Sonra oğlu ekledi “Sana çok teşekkür ederim babacığım ne kadar fakir olduğumuzu bana gösterdiğin için...”

Pek çok kez hayatta sahip olduklarımıza değil de olamadıklarımıza konsantre oluruz. Bir kişinin sahip olduğu değersiz bir obje bir diğerinin mükâfatı olabilir. Her şey bakış açımıza bağlıdır. Daha fazlasını istemektense sahip olduklarımızın kıymetini bilmenin yollarını aramalıyız.

Siyah ve Beyaz

Yaşlı Kızılderili reisi kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbirleriyle boğuşup duran iki köpeği izliyorlardı. Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı ve on iki yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup dururlardı.

Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri köpekti bunlar. Çocuk, kulübeyi korumak için biri yeterli gözükürken niye ötekinin de olduğunu, hem niye renklerinin illâ da siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık. O merakla sordu dedesine.

Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeye torununun sırtını sıvazladı.

“Onlar” dedi, “benim için iki simgedir evlat.” “Neyin simgesi?” diye sordu çocuk. “İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları.”

Çocuk, sözün burasında, mücadele varsa, kazananı da olmalı diye düşündü ve her çocuğa has bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi: “Peki, sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?” Bilge reis, derin bir gülümsemeye baktı torununa:

“Hangisi mi evlât? Ben hangisini daha iyi beslersem!”

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton

Çeviri: Acar Doğangün anısına

Arın inan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz “İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu” adlı dizide Dr. Newton’un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton’un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

OLAY 28

Dr.N: Son istasyondan sonra esas varacağın yere yani ruh dünyasındaki ait olduğun yere yaklaşırken neler gördüğünü bana tarif edebilir misin Rudalp?

S: Ait olduğum yere yaklaşırken etrafın oldukça sessiz ve sükunetli olduğu park benzeri bir atmosferin içinde olduğumu görüyorum. Sabun köpüğü benzeri yumuşak ve şeffaf olan pek çok kürecikler ve bunların içindeki ruhları görüyorum.

Dr. N: Ve sen kendi yerini tanıyorsun öyle mi?

S: Oh,evet... sanki.....eskiden yapmaya alışmış olduğum bir şeyle yeniden karşılaşmışım gibi... Şimdi yeniden denemem gerek. Tek başıma da yapabilirim ancak rehberim Tahama (Amerikan Kızılderilisi olarak gözüküyor) uzun ve yorucu bir yaşamdan buraya geldiğim için bu yolculukta bana eskortluk yapıyor. (Suje 83 yaşında 1937 senesinde ölmüştü).

Dr. N: Peki, şimdi bulunduğun yeri bana tarif et istiyorsan.

S: Benim yerim de okul binası olan büyük bir kürecik. Burası 4 kata ayrılmış. Küreciklerin içinde ruh enerjisinin pek çok parlak, renkli noktaları var.

Dr. N: Ve tüm bunlar dışardan içeri bakılınca şeffaf bir biçimde gözüküyorlar öyle mi?

S: Yarı şeffaf bir biçimde gözüküyorlar.

Dr. N: Peki, şimdi içeri gir ve bu dört katı nasıl gördüğünü ve bunların sana neler ifade ettiğini bana anlat.

S: Katların hepsi şeffaf ve cama benziyor. Her kat ucunda bir çalışma bölümünün olduğu bir merdiven ile diğerine bağlanıyor. Her katta çeşitli talimatlar alan gruplar çalışıyor. Ben, Bion adındaki konuk öğretmenin dersini dinleyen 18 kişilik bir başlangıç grubuna giriyorum. Onu tanıyorum.

O, genç insanların tuzaklarından haberdar olan ama aynı zamanda hem güçlü hem de şefkatli olmayı bilen birisi.

Dr. N: Bu okuldaki bütün öğretmenleri tanıyor musun?

S: Oh pek tabii ki. Ben de onlardan biriyim ancak yeni başlayanlardan elbet ki.Övündüğümü sanmayın. Ben sadece talebe öğretmenim ve bundan dolayı da onur duyuyorum.

Dr. N: Her katta tek bir grup mu bulunuyor?

S: (tereddütlü bir şekilde) İlk ikisinde böyle... İkinci seviyede çalışan 12'lik bir grup var. Daha üstteki katlarda diğer gruplardan gelen ve kendi bireysel özellikleri üzerinde çalışanlar var.

Dr. N: Rudalp, bu bağımsız çalışma programı ile aynı şey mi?

S: Evet söylediğiniz doğru olabilir.

Dr. N: Peki, hemen yanında ne oluyor?

S: Tahama nerede olmam gerektiğini bana söylüyor- yani üçüncü katta- İstedğim kadar burada kalabileceğimi söylüyor ve gidiyor.

Dr. N: Niye böyle yapıyor?

S: Bilirsiniz... rehberlerimiz bu merkezde bizimle öğretmen-öğrenci ilişkisi kurarlar. Profesyonel statülerinden dolayı bizimle çok yakın olmak istemezler. Bu durum onları kendilerini beğenmiş öğretmenler yapmaz. Buradaki durum farklıdır. Relon gibi benim diğer usta öğretmenlerim, öğrencileri ile kendileri arasında eğitimlerinin dışında küçük bir mesafe bırakmayı yeğlerler. Bunu öğrencilerin birbirleri arasında kendilerini bireysel olarak ifade edebilmelerine olanak sağlamak için yaparlar. Öğrencinin kişisel gelişimi için yanlarında fazla dolaşmalarının daha faydalı olacağına inanmışlardır.

Dr. N: Bu çok ilginç doğrusu. Lütfen devam et Rudalp.

S: Tahama beni daha sonra

göreceğini söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu yere tam olarak alıştığım söylenemez. Her döndüğümde bu duyguları hissedirim. Tam olarak alışmam için daima biraz zamanın geçmesi gerekir. Bundan dolayı şimdi dinleneceğim ve zemin katındaki çocukları izleyeceğim.

Dr. N: Çocuklar mı? Bunlar birinci dereceden ruh çocukları mı?

S: (Gülerek). Şimdi de ben böbürleniyorum gibi geliyor değil mi? Bu yeni başlayanlara taktığımız bir isimdir. Gelişimlerinde biraz çocuk varidirlere de ondan. Bu grup gerçekten çok yeni. Beni tanıyorlar çünkü onlarla birlikte olmuştum. Öz disiplinleri olmadığından sürekli aynı hataları tekrarlayanlarını da iyi tanıyorum. Bunlar gelişmek için fazla bir çaba göstermiyorlar. Burada uzun kalmak istemiyorum çünkü onları Bion'un dersinden mahrum etmek istemiyorum.

Dr. N: Yavaş giden bu öğrenciler ile ilgili öğretmenin tavrı ne?

S: Açıkça söylemek gerekirse, ilk derecenin öğrencileri oldukça yavaş ilerlediklerinden öğretmenler bunlarla uğraşmaktan yoruluyorlar ve onları kendi hallerinde uzun süre bırakabiliyorlar.

Dr. N: Bu, öğrencileri ileriye doğru itmekten vazgeçtikleri anlamına mı geliyor?

S: Öğretmenlerin sınırsız sabrının olduğunu anlamak zorundasınız çünkü burada zaman kavramı anlamsızdır. Öğrencinin kendisi daha sıkı çalışmayı isteyene kadar beklerler.

Dr. N: Anlıyorum. Lütfen okuldaki turuna devam et.

S: Şimdi cam tavadan yukarıya ikinci dereceye bakıyorum. Bundan sonra göreceğim yer orası. Buradan bakınca ikinci derecenin ruhları bulutumsu bir görünüm veriyorlar. Aslında oraya çıkmak için merdivene

ihtiyacım yok ama bu bana bir geçiş anlamı veriyor. İkinci kata tırmanırken bu kez gençleri görüyorum. Bunlar süper aktif ergenlere benziyorlar. Pek çok bilgiyi sünger gibi bir anda içlerine çekiyorlar ve hemen uygulamaya geçiyorlar. Bunlar bilgileri kendileri için kullanmayı çok iyi becerebiliyorlar ancak başkalarına en etkin bir şekilde nasıl vereceklerini henüz bilmiyorlar.

Dr. N: Bir öğretmen olarak, bu ruhların sadece kendilerine dönük olduğunu söyleyebilir misin?

S: (gülerek). Bu normal bir durumdur. Dışarıya dönük bir uyarılma ihtiyacındadırlar hep. (Daha ciddileşerek). Ben henüz bu derecede öğretmenlik yapmaya yetkili değilim. Buranın sorumlusu Enit. Kocaman bir kalbi olan disiplin edici bir öğretmendir kendisi. Şimdi teneffüster. Onların çevremde dolaşmaları hoşuma gidiyor çünkü benden Dünya'daki bazı şeyleri nasıl yapabildiğim ile ilgili bilgi pompalamamı istiyorlar. Birazdan üçüncü dereceye çıkma zamanım gelecek.

Dr. N: Peki bu öğrencilerden birisi sizi üçüncü kata kadar takip ederse ne olur?

S: (gülümsüyor). Arada bir daha ileri seviyelere çıkıp dolaşanlar olabilir. Üçüncü dereceden bir öğrenci altıncı derecenin sınıfına girebilir. Ancak burada kaybolabilir. Dünyada olsa onunla alay edilir ve bir süre sonra yine de birisi onu alır, sessizce kendi sınıfına götürür. Burada da durum aynıdır.

Dr. N: Sanırım beni üçüncü kata götürmek için hazırsındır. Burayla ilgili izlenimlerini alabilir miyim?

S: (Sevinerek). Burası benim alanım ve biz genç yetişkinler gibiyiz. Pek çoğumuz öğretmen olmak için eğitiliyoruz. Zihnimizi mücadeleye sevk eden unsurlar burada değişiklik

göstermiyorlar. Burada kaynaklarımızı arttırmak üzerine çalışıyoruz. Kendimizi korumayı ve bilgi edinmeyi, gözlerimizi dört açmayı ve dünya hayatlarımızda karşılaştığımız kişilerin gözlerindeki ışıktan, ruhlarını görebilmeyi öğreniyoruz.

Dr. N: Daha önceden bildiğin insanları burada tanıyor musun?

S: Elan'ı görüyorum. (Hem bir önceki hem de daha önceki hayatlarında kocası ve eşruhu olan kişi). Sanki geçmiş hayatımızda birlikteymişiz gibi görünüyor bana. Elan yorgun düşmüş enerjimi sanki soğuk bir ocaktaki sönmeye yüz tutmuş ateşi alevlendirir gibi sevgisiyle canlandırıyor. Ben uzun süre dul kalmıştım. (ağlayarak). Birkaç dakikalığına büyük bir mutluluk çemberine giriyorum.

Dr. N: (biraz durakladıktan sonra). Başkaları da var mı?

S: Herkes! İşte Esent! (şimdiki hayatındaki annesi) ve Blay (şimdiki hayatındaki en sevdiği arkadaşı). (Suje birdenbire bu durumdan kendini soyutlamak istercesine) şimdi hemen dördüncü kata çıkmak ve kızım Anna'yı görmek istiyorum. (bu da şimdiki hayatındaki kızı)

Dr. N: Dördüncü katla ilgili ne varsa anlatmanı istiyorum.

S: Burada sadece 3 tane ruh var ve aşağıdan bakınca altınimsı ve gümüş mavisi şekilsiz gölgeler halinde görünüyorlar. Bunlarda tam yetişkinliğe erişmiş ruhların sıcaklığı ve sevgisi var. Bunlar diğer ruhlara yardım etmede ustalaşmış ve bilgeleşmiş ruhlar. Kutsal Ruh'un bunlara dokunmuş olduğunu hissediyorum. Varlıkları ile büyük bir uyum içindeler. Fiziki bir dünya hayatından buraya geldiklerinde hiçbir uyum zorluğu çekmiyorlar.

Dr. N: Diğer yaşlı yetişkinler neredeler?

S: Onlar bu küreciğin içinde değiller ancak biz onları her yerde göre-

biliyoruz.

YAŞAM KİTAPLARININ KÜTÜPHANESİ

Hastalarımın pek çoğu kendilerini, ruh gruplarına ulaşır ulaşmaz bir araştırma kütüphanesinin içinde bulduklarını söylüyorlar. Bunun olağan bir öğrenme tekniği olduğunu sanıyorum çünkü öldüğümüz andan itibaren geçmiş hayatlarımız üzerinde çalışmak istiyorum.

Spiritüel evlerinde dünyasal yapıları tarif eden insanlar bunlara kütüphaneleri de ekliyorlar. Dünyamızda kütüphaneler konularına ve isimlerine göre düzenlenerek bizlere bilgi sağlayan kitapların sistematik koleksiyonunu temsil ederler. Spiritüel Yaşam Kitaplarının başlıkları ise hastalarımın isimlerini taşımaktadır. Bu size belki garip gelebilir ancak X gezegeninden yaşamı sadece su içinde geçen ve dünyamızda hiç bulunmamış olan zeki bir varlıkla çalışıyor olsa idim, bu varlığın ruh dünyasından bana anlatacakları da kendi dünyasının gerçekleri olurdu diye düşünüyorum.

Spiritüel sınıfların küçük kübik odalar şeklinde olabildiği gibi ruhların kendi başlarına sessiz bir biçimde çalışabilecekleri küçük izole hücreler şeklinde de olabildiğini yazmıştım. Ancak kütüphaneyi anlatırken hepsi sanki sözleşmişcesine hiç küçük bir şeyden bahsetmediler. Hepsi de Yaşam Kitaplarının bulunduğu kütüphanenin büyük dikdörtgen yapılı dev bir çalışma salonu olduğunu söylediler. Burada çalışan ruhların

birbirlerini görmeden kendi masalarında çalıştıklarını anlattılar. Burada çalışan kütüphaneci rehberlerin ise adeta manastır rahipleri gibi sessiz, tüm diğer rehberlere ve öğrencilere hizmet veren Arşivci Ruhlar olduğunu da ifade ettiler. Ancak bunlar ruhların seviyelerine göre değişik şekillerde hizmet veriyorlardı. Ruhlar ya sadece kendi rehberleri ya da sadece arşivci ruhlar tarafından destekleniyor ya da her ikisinden birden yardım alabiliyorlardı. Bazen bir rehber, bir ruh varlığını buraya getirip hemen gidebiliyordu. Bazen de çiftler halinde ruhlar burada çalışma yapabiliyorlardı. Ancak önce Arşivci Ruhların yardımıyla doğru yaşam kitaplarını buluyorlar gerekli araştırmayı tek başlarına yaptıktan sonra birlikte çalışmaya başlayabiliyorlardı.

Doğu Felsefesi geçmişimizdeki her düşüncenin, kelimenin ve amelin Akaşa Kayıtlarında olduğunu söyler. Akaşa kelime olarak kâinattaki hafızanın özü demektir ve bu hafıza her enerji titreşimini tıpkı bir teybe kaydeder gibi kayıt etmektedir. Dünya hayatında kaçırdığımız fırsatlar, geçmiş hayatımızın muhasebesi de bu kayıtların arasında olduğundan spiritüel kütüphaneler ruh varlıkları için önem taşımaktadırlar.

Bir sonraki vakam kendini bir önceki hayatında öldürmüş olan bir sujemle ilgili. Sujem yaptığı bu eylemi bir kütüphane ortamı içinde bana anlatıyor. Daha önceki hayatlarında intihar ederek hayatlarına son vermiş hastalarımla çalışırken ölümün hemen ardından daima şu sözcüğü söylediklerini kayıt etmişimdir:

“Tanrım nasıl bu kadar aptal

olabildim!”. Bunlar fiziki olarak sağlıklı insanlardı ve onları ölüme götürecek bir hastalıkları da yoktu. Sağlıklı bir bedeni fedâ ederek intihar eden kişilerle bedenleri acılar içinde olan ve sağlıkları son derece bozulmuş olan kişiler arasında spiritüel dünyada fark vardır ve bunlara farklı muamele edilir.

Ben onlarla çalışmaya başlamadan önce pek çok kez intihara teşebbüs eden ancak çalışmaya başladıktan sonra onlara oldukça yardımcı olabildiğim hastalarım oldu. Bu kişilerle çalışırken öğrendiğim en önemli şeylerden birisi şayet birisi bana “Ben bu dünyaya ait değilim” diyorsa onu ciddiye almam gerektiği oldu. Bu hastalarım bana göre üç spiritüel sınıflandırmaya içinde ele alınabilir şöyle ki:

1. Dünyada çok kısa bir zaman geçirmiş olan genç ve oldukça duyarlı ruhlar. Bu ruhlar insan bedenine alışmakta zorlanmışlardır. Dünyanın çok acımasız olduğunu düşünmektedirler.

2. Dünyaya enkarnen olmadan önce başka bir gezegende yaşamış olan genç ve yetişkin ruhlar. Bunlar dünyaya nazaran daha sükûnetli bir yerde yaşamış olabileceklerinden burası onlara karmaşık gelmiş olabilir. Bunlara ben hibrid ruhlar diyorum. Yabancı bir bedende olduklarını düşünmektedirler.

3. Üçüncü dereceden daha aşağıda olan ve ilk enkarnasyonlarından beri hep dünyaya gönderilmiş ancak bedenleri ile barışık olmayan ruhlar. Bunların ruhları ile bedenleri birbirine tezat teşkil etmektedirler.

(Gelecek ay konumuza intihar vakaları ile devam edeceğiz)

e s i n l e r

Köpek de kaçır kaçmasına
Ama boynunda kalır tasma

* * *

Sonuç alırsın elverişli ise zaman ve yer
Çamur yumuşak ve ıslakken ona şekil ver

* * *

İçi arınmamışsa insanın ne fayda
Kimse kalmasa, kendi ile eder kavga

* * *

Varsın olmasın etrafında elâlem
Dön içine sessizce, kendin ol bir âlem

* * *

Ettiği kötülüğün bedeli
Döner ona daha da beteri

* * *

Hayatı güzelleştiren aşk dolu anlar
Bunu yaşamayan hayattan ne anlar

* * *

Birbirini yaşatarak yaşamak en hoşu
Yaşam yarıştan çok, yol aldırın bir koşu

* * *

Yaşadıkça daha da yaklaşırsın ölüme
Bilgeye, çıkılan son yolculuktur o, güle güle

* * *

Ne kadar baksan geçmişe, göremezsin dibi
Yaşananlar sanki masal, bir varmış bir yokmuş gibi

o l g a y g ö k s e l

İŞIĞIN HAZİNESİ

“The Fireside Treasury of Light” kitabından

Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstadlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

EJDERHA ARTIK BURADA YAŞAMIYOR

Alan Cohen

Olumlu düşünmek Yaratan'la birlikte düşünmek demektir. Bu doğru olmalı çünkü Yaratan olumludur ve Yaratan herşeyi yapar. Biz de Yaratan'la birlikte düşündüğümüzde biz de herşeyi yapabiliriz.

Yaşamlarımızda başarı sağlamamızın tek anahtarı Yaratan'ın bizim için en iyisini istediğini şüphe götürmez bir biçimde bilmemizdir. Yaşamın bize sunmak zorunda olduğu en iyiyi hak etmediğimizi düşünmemizden kaynaklanır bütün yanlışlarımız. Bizler şüphesiz Yaratan'ın kutsal çocukları gibiyiz. Biz büyük olmak üzere yaratıldık.

Olumlu düşünmenin yaşamdaki başarının olmazsa olmaz şartı olduğuna dair büyük bir inanç ve güven geliştirdim içimde. Ve bunun tersini hiç yaşamadım. Hepimiz kendimize inanmak zorundayız. Ailelerimize, arkadaşlarımıza ve işlerimize inanmak zorundayız. Ümitlerimizin, beklentilerimizin ve rüyalarımızın doğruluğunu bilmek zorunda olduğumuz gibi. Yaratan'ın, rüyalarına inanan kişilere feci şekilde ihtiyacı var. Yaratan'ın onların içine üflediği ve bir realite haline gelene dek tuttuğu ilhamı alacak pek az insan var etrafımızda. Dünyamız imgelere, yaratıcılığa ve yaşama karşı duyarsız adeta. Şehirlerin neon ışıkları yıldızlarımıza engel oluyor.

Bir şehrin eteklerine varan bir adamın hikâyesi anlatılır. Adam şehrin kapısında bir görevlinin sessizce oturduğunu görür.

Görevliye eski şehrinden henüz ayrıldığını ve buraya taşınmayı düşündüğünü söyler ve sorar “Bu şehir nasıl bir yer?” Görevli “Senin geldiğin şehir nasıl bir yerdi?” diye soruyu adama yöneltir. “Kokuşmuş bir yerdi. İnsanlar dostane değildi ve kötü bir hükümet görevde olduğundan hiç kimseye iş yoktu.” Görevli, “Burada da farklı bir şey bulacağını söyleyemem” diye yanıtlar yolcuyu. Böylece yolcu aradığı şehri bulmak üzere yeniden yola koyulur.

Birkaç saat sonra aynı yere elinde bir valizle başka bir yolcu gelir. Bu kez görevli, yolcuya geldiği yerin nasıl bir yer olduğunu sorar. Adam “oldukça güzel bir yerdi, güzel insanlar vardı ama işimle ilgili bir yer değişikliği yapmam gerekiyordu” diye cevap verir. Görevli “burada da farklı bir şey bulacağını söyleyemem” der. Ve adam bu şehre mutlu bir şekilde girer.

Aklımızı nasıl kullandığımız yaşamdan neyi çıkarmak istediğimizle yakından ilgilidir. Başarı, aşk ve bereket sadece öncelikli olanlara verilmez. Mutluluğun neşesini yaşayanlar bunu düşünceleriyle kazanmışlardır.

Çünkü onlar Yaratan'ın onların iyiliği için çalıştığını ve yaşamlarının her dakikasının onlara hediye verildiğini bilirler. Böylece kapılarını iyiliklere ve başarılarla açmış olurlar.

Olumlu düşünmenin esası şu cümlede gizlidir: “DÜŞÜNMEK YARATMAKTIR”

Bunu yaşamımızda başarmak istiyorsak hedeflerimizi net bir şekilde belirlememiz, istediğimizin ne olduğunu iyice bilmemiz ve ondan sonra bunun net

bir fotoğrafını çekmemiz gerekir. Ve bu olana kadar da amacımıza sıkı sıkıya yapışmalıyız. Aklımıza gelen başarısızlık düşüncelerini hemen reddetmeliyiz. Ünlü Beatles grubu bile bir plak şirketi tarafından kabul edilinceye kadar pek çok şirketi gezmişlerdi. Yaratana, bir şey yapmamız için bize fikir veriyse bunu başarmamız için de yol göstereceğine inanmamız gerekir.

Geçici tökezlemelerin hayal kırıklığı yaratmasına asla izin vermemeliyiz. Yaratana daima bizim için daha büyük planları vardır. Son zamanlarda sınıfım için derin dinlenme kasetleri üzerinde çalışıyordum. Bunu ortaya çıkarmakta ise zorlanıyordum. Önce mikrofon çalışmıyor sonra kayıt cihazı kısa devre yapıyordu. Hiçbir şey düzgün yürümüyordu. Birkaç saatlik sürecek bir proje böylece birkaç haftayı buluyordu. Neden olduğunu anlamamıştım ama azmettim. Sonunda kayıt bitti ve son halini dinlemek için oturmuştum ki yeniden bozuldu. Kayıt ettiğim herşey gizemli bir şekilde teypten kaybolmuştu. Ve neden olduğunu da kestirememiştim.

Büyük bir hayal kırıklığı ve yılgınlık içinde elektronik mühendisi olan bir arkadaşımı aradım ve yardım istedim. “Neden evime gelip benim cihazımda çalışmıyorsun?” dedi arkadaşım. “Sana memnuniyetle yardım edebilirim.” Çok mutlu olmuşum. Arkadaşım bana çok değerli ve özel kayıt cihazını vererek doğru zamanda doğru düğmelere basmamı sağlayacak tecrübesini aktardı. Sonuç benim bile düşünebileceğimden daha üstün bir çalışma ile noktalandı. Yaratana

bana geçici olarak “hayır” derken aslında daha büyük fikir için “evet” diyordu.

“Evet” en dinamik kelimelerden biridir. Onaylamanın, kabul etmenin ve olumluluğun sembolüdür. Beni mutlu ve güçlü kılar.

Bir peygamber kadar iyi olan bir hocamı ziyaret ettiğimde bana “Mutlu olmak istiyor musun?” diye bir soru yöneltmişti. “Tabii ki istiyorum” diye yanıtlamıştım onu. “O halde “evet” de” diye bana tavsiye etmişti. Yaratana “evet”, yaşamınıza “evet”, sevgiye “evet” ve kendinize “evet” deyiniz. İşte o zaman mutlu olacaksınız.

İyi şeylerin, iyiliklerin beklentisi içinde yaşamadığımız için fırsatları sık sık kaçıırız.

En dinamik ve azimli insanlardan biri olan Norman Vincent Peale iki satış elemanının birbirine bitişik bölmelerde deniz motorlarını nasıl sattıklarını anlatmıştı bir kez. Satışlar düşük müşteriler ise azdı. Asyalı bir centilmen güneş gözlüklerini takmış bir halde bölmelerden birine yaklaştı ve satış elemanına “motorlarınızdan bir milyon Dolar olanını satın almak istiyorum” dedi.

Satış elemanı sinirlendi. “Bak arkadaşım” diye gürlledi “günümüz zaten yeterince kötü geçti bir de komedyene ihtiyacımız yok doğrusu! Gülmek istediğin zaman seni çağırırım merak etme!”

“Peki o zaman” dedi müşteri “İyi günler!”

Koyu gözlüklü adam bu kez diğer bölmeye yaklaştı ve satış elemanına “motorlarınızdan bir milyon Dolar olanını satın almak istiyorum” dedi. Bu satış

elemanı gözlerini adamdan hiç ayırmayarak gülümsedi ve “Hangi modelleri tercih ediyorsunuz? Diye sorarak bir sipariş formu hazırlamaya koyuldu. Müşteri bir çek defteri çıkararak üzerine bir milyon Dolar yazdı ve satış elemanıya el sıkışarak yoluna devam etti. Müşteri varlıklı bir Arap yöneticiydi ve satış elemanı onun sayesinde %10 komisyon elde etti yani 100 bin Dolar.

Bereket ve zenginlik bizim yarattığımız bir şey değil bizim kabul ettiğimiz bir şeydir. İkinci satış elemanı bu satışı yapmayı ve sonuçta kendi komisyonunu almayı baştan kabul etmişti.

Yaratan’ın sonsuz bereketi hemen üstümüzde duruyor, bize akmayı bekliyor ve bizim de onu koyacak yeri hazırlamamız gerek. İşte bereketin akacağı yer küçük, sıkı ve korkularla doluysa alacaklarımız da böyle olacaktır. Tam tersine onun akacağı yeri açar, temizlersek Yaratan tüm zenginliğini bize akıtabilir. Ne kadar yer açarsak o kadarını alacağımızı bilmeliyiz.

Ernest Holmes bu prensibin güzel bir örneğini veriyor. Bizden işleri için dilekçi olan üç insanı imgelememizi istiyor. A şahsı en son işinde haftada 100 Dolar, B şahsı 200 Dolar ve C şahsı ise 500 Dolar kazanmış durumda. Üçü de aynı şekilde aynı kelimelerle dua ediyorlar. Hepsi de yeni işlerine kavuşuyorlar. Sonuç: A şahsı yeni işinden 100 Dolar, B 200 Dolar ve C ise 500 Dolar alıyor. Hepsi tek tek işlerine olumlu düşünce aktarıyorlar ama sonuç beklentileriyle eş değer oluyor.

Gerçek olumlu düşünme yaşamın tümüne olumlu bir bakış açısından

bakmak demektir. Bu sadece para, sağlık, doğru eş kazanmak demek değildir. Gerçek olumluluk her şeydeki güzelliği ve bağışlanmışlığı görmek demektir. Bu, eski düşünce tarzımızdan tamamen kurtulmayı gerektirir. Bu aynı zamanda eski yargılarımızı ve iyi ile kötünün, doğru ile yanlışın ne olduğu ile ilgili fikirlerimizi yeniden ele almamız demektir.

Bizleri bağlayan kavramlardan bir kez kurtulduğumuzda yeni bir evrim kademesine geliriz. Yaratan’ın bilincinin gerçekliğini algılamaya başlarız. Bu Yaratan gibi görmeye ve Yaratan gibi olmaya başlamamız demektir.

Her yerde ve her şeyde Yaratan’ı görmek çaba, yaratıcılık, cesaret ve sevgi gerektirir. Olumsuz düşünceler akın ettiğinde onlara Sevginin ışığını, iyiliğin doğruluğunu göndermeliyiz. Pek çok insan olumsuzluklar içinde yaşamayı becermenin bir cesaret olduğunu söyler. Ben mutluluğa, özgürlüğe ve bağışlamaya adanmış bir hayatın daha fazla cesaret gerektirdiğine inananlardanım.

Olumsuzlukları sevgi ile yenebilmek bir uyumu gerektirir. İyi, güzel ve doğru olana konsantrasyon olmalıyız. Bir olayın içinde 999 tane olumsuz yan ama tek bir adet olumlu yan görseniz bile olumluya tutununuz hem de sıkı sıkı. Ve onun üzerinde meditasyon yapınız, onu yüceltiniz ve ona büyüklük atfediniz.

Yaşam hediyelerini her dakika üzerimize döküyor. Tüm yönlerden üzerimize sevgi ve ışık yağıyor. Yapmamız gereken tek şey hiçbir koşul ve şart aramaksızın bizlere verilen bu hediyeleri kabul etmemizdir.

Yalancılığın Psikolojisi

Derleyen: Nihal Gürsoy

Yalanın dili oldukça ağdalı ve karmaşıktır.

Yalan, bazen bilinçli, bazen bilinçsiz çeşitli şekillerde ortaya çıkar.

Yalan söylemek kandırmak demektir. Fakat kandırmak,
yalan söylemek anlamına gelmeyebilir.

Bu yazıda yalanın çeşitli tariflerine göz atacağız.

Akla gelen yalan çeşitleri ve sözlü olmayan iletişim metodlarının
kandırmak amacıyla nasıl kullanıldığını inceleyeceğiz.

Ayrıca kendini kandırma problemini tarif etmek için,
kullanılan terminolojinin üzerinde duracağız.

Ussallaştırma Mantığa Bürünme ve Soyutlama: Hepsi de birbiriyle yakından ilişkili iç içe girmiş savunma mekanizmalarıdır. Kişi durumunu etkileyen dış etkenlerden haberdardır. Fakat duyguyu durumdan ayırır ve davranışlarını açıklamak için çeşitli bahaneler bulur.

Nazi Almanyası'ndaki doktorların davranışları da ussallaştırma, bahane bulma ve soyutlamaya iyi bir örnek

olabilir. (Litfon 1982; Trepman 1988). Kendilerini insan hayatını kurtarmaya adanmış bu kültürlü doktorlar, Yahudilere karşı acımasızca ve tıp ahlâkına uymayacak şekilde davranmışlardır. Gaz odalarından sorumlu olarak çalışmışlardır. Dr. Edward Wirths, yıllarca Auschwitz'de başhekim olarak çalışmış, kimlerin gaz odasına gidip öldürüleceğine karar vermiştir. Halbuki, Wirths yakınları

tarafından, karısına aşk dolu mektuplar yazan sevecen bir koca ve baba olarak tanımlanmıştır. Burada iki doktor Wirths karşımıza çıkar, birisi savaş suçlusu, diğeri müşfik koca ve iyi baba. Bunun tek açıklaması, Dr Wirths'in işini, duygusal hayatından soyutlamış olmasıdır. Nazi doktoru olmasını, ülkesine karşı sorumluluklarını yerine getirmek mantığıyla açıklayarak duygularından arındırmıştır.

Bu kendini kandırma değil de nedir? Wirths daha sonra, Auschwitz'in Müttefik Kuvvetleri tarafından kurtarılmasını takiben intihar etmiştir. (Lifton 1986)

Karşı Tepki Geliştirme: Kabul edilemeyecek nitelikte olan güdü, istek ve korkuların zıttı olan duygular ve davranışlar geliştirmektir. Hastalık ve ölümden çok korkan birinin paraşütle atlama sporunu yapmaya karar vermesi gibi.

Baskılama: Kaygı ve hüznü yaratan duyguları ve fikirleri bastırmak, hapsetmektir. Bastırma neticesinde kişinin duygularını ortaya çıkaramamasından dolayı hatıradan yanılabilir. Psikolojide, hastalar bir yandan kızgınlık ve öfke duygularına sahip olduklarını inkâr ederken diğer taraftan davranış ve duygularıyla kızgınlık ve öfke sergilerler. (Ford ve Long)

Başkalarını Düşünme: Başkalarına yardım etmekten aşırı zevk almayı tanımlar. Başkalarına yardım etmekten aşırı haz duyan bir hemşire, kendi ihtiyaç ve isteklerini ihmal edebilir. Başkalarını düşünme, kişinin kendi isteklerini bir kenara atıp, kendi ihtiyaçlarını yadsıyıp, başkalarının ihtiyaçlarını karşılamaya çabalamasıdır.

Umut Besleme: Gelecekte olması mümkün ruhsal rahatsızlıklara karşı gerçekçi planlar geliştirmektir. Ayrıca

ertelenmiş zevklerden haz duyma kapasitesidir.

Psikolojik olarak sağlıklı bir aile, ailenin ölümcül derecede hasta bir bireyi için, daha ölmeden yas tutmaya başlar. Böylece kaçınılmaz son şok yaratmayacak ve aile bununla başa çıkabilecektir.

Yüceltme: Güdusel dürtülerin, toplum tarafından kabulünü sağlamak için yontulması, şekle sokulmasıdır. Genç yetişkin erkeklerin, enerji ve saldırganlıklarının, toplumda kabul görmeleri için spora kanalize edilmesi gibi. Bu yolla, gençler duygu ve davranışlarında yaratıcı bir çizgi oluşturabilirler.

İçinde Tutma: Bilinçli ya da bilinçsiz olarak, duyguların ve düşüncelerin bilinçdışına itilip daha sonra uygun bir zamanda ele alınmasıdır. Zihinsel olguları yadsımadan ve bastırmadan bir kenara itmek bağlamında iyi bir mekanizmadır.

Dalga Geçme: Kişinin kendine gülebilmeye, kendisiyle dalga geçme kabiliyetini betimler. Alaydan farklılığı ise diğer insanlara karşı sadistçe saldırıyı içermemesidir. Şaka yapmayı öğrenen kişi, kişisel başarısızlıklarını ve kimsenin kusursuz olmadığını, benlik saygısını yitirmeden kabul etmiş demektir. Şaka yapmak insanlarla ilişkiyi kuvvetlendirir. Böylece birey, sosyal toplumsal yapıdan aldığı destekle daha güçlenebilir.

SAVUNMA MEKANİZMALARININ YALANLA İLİŞKİSİ

Vaillant (1971), insanların savunma mekanizmalarını değerlendirmeye tabi tutmaları ve hayata geçirebilmelerini sağlayacak geleceğe yönelik bir çalışma ortaya koymuştur. Savunma mekaniz-

malarını en iyi hayata geçirebilen kişiler, ya olgun ya da nevrotik kişilerdir. İyi ya da orta derecede yaşama geçirenler ise nevrotik ya da hayata kendilerini yeni yeni açmaya başlamış toy kişilerdir. Vaillant'ın çalışması daha sonra, aynı çalışmaları yapan ve alternatif teknikler deneyen başka bir grup tarafından da onaylanmıştır. (Vaillant 1986)

Savunma mekanizmalarının aşama aşama sınıflandırılması kavramına destek, çocukların büyüdükçe, inkâr etmekten başlayarak daha gelişmiş savunma mekanizmalarına doğru geçiş yaptıklarını öne süren Craimer (1987) den gelmiştir. Ford ve Spaulding (1973), savunma mekanizmalarını hayata geçirmenin, olgunluk ve kişinin savunma sisteminin eksikliği ile yakından ilgili olduğunu ileri sürer. Vaillant (1990) ise, ileri yaşlarda akıl sağlığının en önemli belirtisinin, elli yaşına kadar hayata geçirilen savunma mekanizmalarının 4. aşama olan olgunluğa doğru ulaşması olduğunu savunur.

Savunma mekanizmaları dikkatli bir şekilde incelenecek olursa, Vaillant tarafından geliştirilen olgunluk çizelgesindeki aşamaların kişinin kendini kandırması ile paralel gittiği göze çarpar. Birinci aşamada gerçek çarpıtılmakta ve inkâr edilmektedir. Bu aşamada kendini kandırma o kadar fazladır ki, kişi gerçeğin bile ne kadar gerçek olduğunu test eder. İkinci aşamada kişi, düşüncelerin ve duyguların uyumsuzluk neticesinde mi, yoksa reddedilip başkalarına yansıtılmasından mı oluştuğunun farkında bile değildir. Üçüncü aşamada, kendini kandırma zihinsel davranışların bir kılıfa sokulmaya çalışılması ile ortaya çıkar. Kişinin duygu

ve düşüncelerinin farkındalığına varmasında artış gözlenir. Fakat karışık ve anlaşılmasız ayrıntılar, ufak parçalara ayrılarak bilinçten uzakta tutulur. Kendini kandırma en çok bu aşamada ortaya çıkar. Dördüncü aşamada (olgunluk) ortaya çıkan kendini kandırma ise daha kontrollü olup kolaylıkla yaşama aktarılabilir. Ayrıca, ilişkileri kuvvetlendirici bir rol oynar.

Sağlıklı bir ruhsal yapı için kişinin bir dereceye kadar kendini kandırması gerekebilir.

1. Aşama: Narsizm

İnkâr

Başkalarını Suçlama

Çarpıtma

2. Aşama: Toyluk

Yansıtma

Davranışa Vurma

Pasif Saldırganlık

Şizoid Fantezi

3. Aşama: Nevrotik

Bellek Çözülmesi

Yer değiştirme

Ussallaştırma

Ayrımlaştırma

Mantığa Bürünme

Karşı Tepki Geliştirme

Baskılama

4. Aşama: Olgunluk

Başkalarını Düşünme

Umut Besleme

Yüceltme

İçinde Tutma

Kendiyle Dalga Geçme

Vaillant (1971) savunma mekanizmalarının, olgunluk seviyelerine göre sıralanmasını önermiştir.

MAZİMİ ARIYORUM

***Güneş yok olmuş
Ay ışık vermiyor
Yıldızlar da sönmüş
İçim artık gülmüyor
Karanlıklardayım dostlarım
Bir dost eli gelmiyor
Meğer ne yalnızmışım
Gönlüm kırık bir hoşum
Güzellikler sahteymiş
Ben kandırılmışım
Mazimi arıyorum
Temiz duygularımı sakladığım
Çocukluğuma dönmek istiyorum
Melekler gibi yaşadığım***

Şevket Aydın

14 Mayıs 2001

Hazırlıksız Yakalanırsak

Zehra İskender

Gün yok ki, gazete manşetlerine veya görsel medyanın ekranına haber olarak düşmesin!.. bu tür olayları okuyup, dinleyip, seyrederken “Allah korusun” sözünü dilimizden eksik etmeyiz. Çocuklarımızı, eşimizi, dostumuzu ve ailemizi hatırlayınca da “Allah kazadan beladan korusun” diye dilekte bulunuruz. Ateist bir insan böyle bir olay karşısında ne yapar? Bunu o bilir. Ama inancımız nasıl olursa olsun, kaza ve belâ olarak nitelediğimiz olağandışı olaylar bizi hazırlıksız yakalar.

Hazırlıksız yakalandığımız olay, beklemediğimiz olaydır. O gün başka düşüncelerimizi ve planlarımızı yerine getirmekle meşgulken birdenbire olayın içine düşüveririz. Bu işe giderken, piknik dönüşü olabilir. Veya bir orkestranın turneye çıkışı ya da konser sonrası eve dönüş yolunda yaşanabilir. Veya durup dururken evimizde, yatağımızda, on yedi Ağustos depremi gibi bizi yakalayabilir. İşimizde çalışırken, mutfağımızda yemek hazırlarken beklenmeyen misafir gibi

çıkıp geliverir. Olağandışı olaylar, deprem, sel, elektrik çarpması, yangın, trafik kazası (uçak, otobüs, tren), olabilir. Bunların dışında annelerin çocuklarını büyütürken sıkça karşılaştıkları hiç akla sığmayacak cinsten kazalar da olağan dışıdır.

Böyle bir olayla karşılaşan insan ilk adımda şaşırır. Ne olduğunu anlayamaz. Bu ilk şaşkınlık çoğunlukla insanın düşünme yeteneğini etkiler. Böyle olayları yaşayan insanlardan “Hiçbir şey düşünemedim. Doldum kaldım” gibi sözler duyarız. İkinci durum ise hareket kabiliyetinin yani fiziksel olarak iş yapma yeteneğinin dumura uğramasıdır. Bunun sebebi düşünememektir. Çünkü insan hâl çaresini düşünmeli ki beynine akıldan giden emir, sinir sistemini etkileyebilsin. Bu durum kişiyi uzun yıllar yaşamdan koparan bir şok olabileceği gibi birkaç dakikalık bir süre sonra geçebilir de... geçtiğini düşünelim. Bu kez şaşkınlık ve hareketsizliğin yerini telâş alır. Her zaman başkalarının karşılaştığı, bizimle hiç ilgisi

olmayan olayların birdenbire bizi sarması, bizde panik ve korku yaratır. Telâşlanmak ise, duygu (Korku) ve düşüncede (Panik) yaşanan kargaşanın fiziksel olarak hareketlerimize yansımadır.

Telâş halindeki insanı gözlemlediniz mi bilmem? Telâşlı insan dağınık duygu ve düşüncelerle hareket ettiği için tüm çabaları gelişigüzel ve faydasızdır, olayın veya problemin haline yetmeyecek zayıflıktadır. Hattâ etkisiz kalıp hayati önem arz eden durumlarda tehlikeli bile olabilir. Çünkü telâşın içinde panik sonucu ortaya çıkan düzensiz düşüncelerden meydana gelen lüzumsuz bilgiler, çare gibi düşünülüp uygulanınca, insan yanlış ve zararlı sonuçlarla karşılaşır.

Telâşlı olma hali, kişinin varolan bütün tecrübe, bilgi ve becerilerini de unutmamasına neden olur. Telâşla, sakin iken yapabileceği en basit işlerin bile üstesinden gelemez. Oysa ki olağandışı olaylarda, başka zamanlarda belki de hiç kullanmayacağımız becerikliliğe, tecrübe ve gayrete ihtiyaç duyarız.

Böyle olaylarla başedebilmek için yerel yönetimlere bağlı kurum ve kuruluşlarda çalışan insanlarla, ordu mensuplarının çalışmalarını ön hazırlıklarını örnek alabiliriz. Sivil savunma bünyesinde açılan gönüllü eğitimi çalışmalarına katılabiliriz.

Asıl önemli olan hayatın canlılığını kabullenmektir. Canlı olan her varlıkta olduğu gibi yaşam da devingen ve değişkendir. Bu değişim içinde biz insanlara her zaman sürpriz paketleri sunabilir. Olağandışı olayların paketinin fiyongu ise kırmızı renktedir. Yani tehlike işaretiyle

önümüze düşüverir. Yaşamın değişkenliğini bilmenin bize ne yararı olabilir? Bizi daha çok tertipli ve tedbirli olmaya, bilgi ve becerilerimizin farkına vararak gücümüzü geliştirebilmemize neden olur. Olağandışı durumlarda müracaat edeceğimiz kurum ve kuruluşlara ulaşabilmekten tutun da, bilinçli ve doğru yardım edebilmenin yöntemlerine kadar her şeyi önceden düşünüp, araştırıp öğrenebilmemizi sağlar. Hatta malûmatın (Kitap bilgisi) ötesine geçip, bilgiyi kendi becerimiz haline getirir, cesur, hızlı hareket edip, çabuk ve doğru çözümler üreterek, varolan basit araç-gereçlerden bile yararlanarak zor işleri halledebiliriz.

Ne kadar çok şey öğrenirsek yaşamın sürprizlerine (!) o denli teçhizatlanmış olur, hazırlıksız yakalanmayız. Yaşam canlılığı ve değişkenliği içinde bize pek çok şeyde bilgiyi, tecrübeyi ve yöntemi sunar. Bunu görebilmek (Gözlem), kulak verip almak (Tecrübe ehlini dinlemek ve öğrenmek) ve yaşamak (Aldığımızı hayal ederek, tatbik ederek bilgiyi kendi malımız haline getirmek) ile kazanırız. Çünkü fizik kanunlarını bilmeyen insanın elektrik çarpmasıyla ilgili bir olaydaki gayreti yanlış olabilir. Yaratan'ın esaslarını görüp anlayamayan biri ise her zaman sakin ve tevekküllü davranamayabilir.

Komando eğitimi alan askerler, it-faiyeciler, sivil savunma mensupları (Veya Akut) her zaman, olaylara önceden eğitimle, tatbikatla hazırlanarak yetiştirilirler. Hizmeti meslek edinen bu insanların günlük yaşamlarında belki de en olağanüstü olan, akşam evlerine sağ-

salim ulaşmaktır. Her gün birçok zorluğun içinde yaşayarak, yaşamı gerçekten omuzlayarak diğer insanların rahatlığına, selâmetine çalışırken, ruhsal, zihinsel ve fiziksel dinginliğe sağlamlığa da ulaşırlar.

Hepimiz de arzu eder, çabalarsak onlardaki dinginliği ve sağlamlığı edinebiliriz.

Örnek:

Nihal yirmi yaşlarında genç bir kızdır. Bir yaz günü duş almak için banyoya girer. Anında sıcak su veren elektrikli şofbenin suyunu açarak kuvete girmeye hazırlanırken, bir çıtırtı sesi duyar.

Başını kaldırdığında şofbenden dumanlar ve alevler yükseldiğini görür. Dışarı çıkar ne yapacağını bilemez haldedir. Annesi olaya müdahale etmek için öncelikle sigortayı gevşetir. Bununla da kalmaz apartmanın ana elektrik şalterini indirir,.. Ama bu yangını önlemeye yetmez.

Bu sırada karşı komşuları olan Emekli Albay da elektrikler neden kesildi diye dışarı çıkar. Nihal'in annesi ile karşılaşılırlar. Olaya müdahale eder. Pencereleri açtırır. Tahtayla vurarak şofbeni düşürür. Üstünü kalın bir örtü ile kapatarak sönmesini sağlar. Bütün bu olanları sadece iki dakika gibi çok kısa bir süreye sığdırır.

Nesrin on beş yaşında ortaokul öğrencisidir.

Yazları terzi olan annesine yardım

ederek geçirir. Ayaklarının çıplak olduğu bir gün yere düşen dikiş iğnesini fark etmez ve üzerine basar. İğne kırılarak ayağına batar. Bağırarak, ağlayarak yardım ister. Odada bulunanlar ne yapacaklarını şaşırır.

Orada tesadüfen bulunan, bir müşteri yakını olan Saliha Hanım, toplu iğne kutusundaki mıknatısı alarak, Nesrin'in ayağında iğnenin battığı yere tutar. Nesrin daha çok acı çeker, bağırır. O ise onun tepinmelerine karşı mıknatısı ayağına tutmaya devam eder.

Bir müddet sonra iğne kırığı uç verir. Saliha Hanım ise bir cımbız ister ve onu çekerek çıkarır. İğnenin battığı yere tentürdiyot sürerler. Nesrin mutlak bir kazadan kurtulmuş olur.

Aslıhan iki yaşındadır. Çok zeki ve hareketlidir. Resim yapmayı çok sever. Yaşlıları gibi her şeyi ağzına alarak tanımak ister. Bir gün silgiyi de tanımak isterken, silgiyi yutuverir. Yüzü kızarmış ve morarmıştır. Annesi kızının halini görünce ne yapacağını şaşırır.

Ancak televizyonda ilk yardımla ilgili programdaki bir bilgiyi hatırlar. Kızını başaşağı çevirerek diyafraamına kesik ve kuvvetli hareketlerle iki elini kavuşturarak bastırır.

Bir müddet sonra silgi çocuğun ağzından fırlar. Bilgi edinmek ve hatırlamak çocuğu boğulmaktan kurtarır.

(Örnekler yaşanmış olaylardan alınmış olup, gerçek isimler saklanmıştır.)

KİTAPLIK

Mola, Mario Benedetti, Tavanarası Yayıncılık, 205 sayfa

Nadide Kılıç

Kitabın büyük bir kısmı, sözkonusu olan roman kahramanı Martin Santome'nin günlüklerinden oluşuyor. M.Santome hayatı sosyal kurallar çerçevesinde belli bir çizgide hiç firesiz geçirmiş bir insan. Elli yaşına geldiğinde hayatının akıp gittiğini, kendisinin ise beklentilerini, zevklerini, insanı hayata daha çok bağlayan heyecanları unuttuğunu hattâ hiç bilmediğini (tatmadığını) farkederek uyanmanın acı pişmanlığını işliyor.

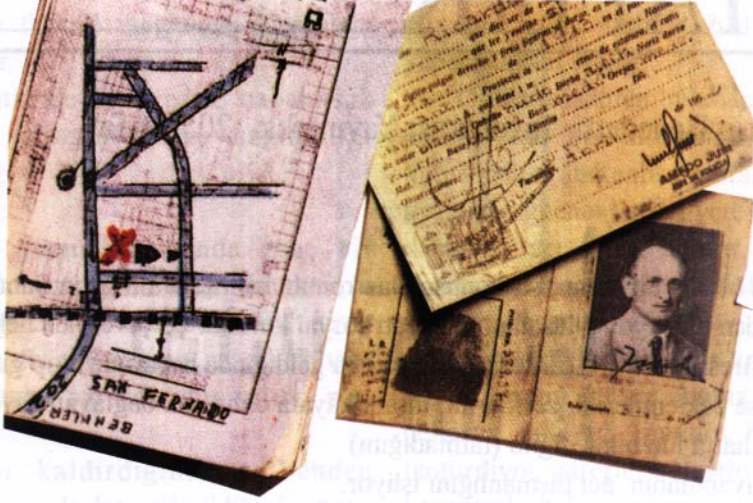
Mario Benedetti yalın bir anlatımla okuyucuya, yani bizlere, hayatın sorumluluklarını ciddiye aldığımız kadar kendi özgün kişiliğimizi, ruhsal ihtiyaçlarımızı, tercihlerimizi tanımadığımızı anlatıyor. Roman günlük tarzında kurgulanırken, biz okuyuculara şunu anlatmaya çalışıyor: Ömür dediğimiz zaman içinde ilgimizi çeken, bizi heyecanlandıran, düşünce ve düş dünyamızı yenileyip güzelleştiren kişiler ve olaylarla birlikte yaşamı sırtlama gayretimizi anlatıyor. Uslubundaki yalınlık nedeniyle okur, kendini, yaşamını, çevresi ile ilişkilerini tenkit ederken buluveriyor.

Roman "daha" sözcüğünün üstünde insanın hayat karşısındaki çaresizliğini, boyun eğişini ve ertelediği her şeyi topluyor.

Yazar, *Mola*'da insanın en özel, naif ve doğuşunda hakettiği şefkâti ve bu temel hakkına hasretini büyük bir ustalıkla kaleme almış. Kitabın so 1 sayfasına gelirken, hayat karşınıza her türlü kişisel ve özgün dinlencenin keyfinin yaşanacağı bir MOLA gibi çıkıyor...

Tarihte Kâğıtçılık

Derleyen: Nadide Kılıç

İnsanlık geleceğin biçimlenebilmesi, bilginin belgelenerek, dünden bugüne nesillere ulaşmasındaki sürekliliği kâğıtla yapabilmiştir. Bugün, bilişim ağının genişlemesi ile iletişimin kolaylaştığı bir zamana gelebilmenin payesini hak eden yine kâğıttır.

Kâğıt, Dünyada ilk olarak Asya'da ortaya çıkmıştır. Kağıdın bulunmasında birçok tarih araştırmacısı ihtilâf halindedir. Çünkü kimisi Çinliler'in buluşu olarak kabul ederken, hatırı sayılır bir çoğunluk da Çinliler'in kâğıdı Türkler'den görerek kullanmaya başladıklarını savunmaktadır.

Ancak kağıdın Avrupa'ya tanıtılması ve dolayısıyla dünyaya yayılması Türklerin katkıları sayesinde olmuştur.

Çünkü Çinliler'in o dönemlerdeki sosyal ve siyasi yapıları toprağa bağlı savaştan çoban bir millet oluşlarından

dolayı, dış dünya ile ilişkileri yoktur. Hattâ Çin Sınırlarına yapılan Hun Akınları ile kendilerinden başka milletlerin de Dünyadaki varlığından haberdar olmuşlardır. Türkler ise atı ehlileştirmeyi bilen, yaşamları hayvan yetiştiriciliği üzerine kurulu, bozkır yaşamının getirdiği zorunluluktan gezer göçer millettir. Atı ehlileştirmenin Türkler'e sağladığı büyük kolaylık, seyahat serbestliği ve diğer milletlerle ilişkilerini güçlendirmiş olmalarıdır.

Ünlü İngiliz Tarihçi Toynbee "Göçebenin hayatı, insan maharetinin bir zaferidir." demektedir. Çünkü gezer-göçerlik, kültürel alışverişte taassuptan ziyade esnekliği benimsemiş, paylaşımcı toplumsal bir bilinçle kültür taşıyıcılığı görevini de yerine getirmiştir. İşte bu nedenle kağıdın dünya üstünde tanınıp yaygınlaşmasını da Türkler yapmışlardır

Batıya özellikle Anadolu'ya göç, ticari ilişkiler, devletler arası elçilik hizmetleri, savaşlar, vs.)

Osmanlı İmparatorluğu döneminde Saray'da kâğıtçılığa çok önem verilmiştir. Birçok vilâyette kâğıt imalâthaneleri kurulmuştur; Alanya, Pamukkale, Amasya, Yalakabat (Yalova), Beykoz gibi... Saray, kâğıtçılığa verdiği önemi, kâğıt imalâthanesi kurulan yerlere bir takım kolaylıklar getirerek de göstermiştir. Eski adıyla Yalakabat olan Yalova Erenduz köyü halkına, kâğıtçılıkta temiz su gerekli olmasından dolayı, Erenduz Çayını temiz tutmalarını özendirmek için vergi muafiyeti getirilmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu sırasında 116 kez Kur'an basılmış. Ancak kağıdı tanıyarak imâlini de gerçekleştiren Avrupa, sömürgecilik ruhuyla hareket ederek ucuz kâğıt ihraç etmiş, Osmanlı'da iç piyasadaki imalâthanelerin durarak azalmasına, hattâ çoğunun kapanmasına sebep olmuştur.

Cumhuriyet dönemine kadar, kâğıt ihtiyacımız tamamen Avrupa'dan karşılanmış. İmalâthanelerdeki teknolojik zayıflığa, makinelerin modernleştirilerek çağdaş hale getirilmesindeki külfete karşılık, her zaman ucuz kâğıt teminindeki kolaylık, İmparatorluğu dışarıya bağımlı kılmıştır.

Cumhuriyet kurulduktan sonra ise kimyager olan Mehmet Ali Kâğıtçı Türkiye'de ilk kâğıt fabrikasını kuruyor.

Mehmet Ali Kâğıtçı, önce İtalya'ya işçi olarak gidiyor, orada kâğıt fabrikalarında, bizzat her aşamasında çalışıyor. Kendini fabrika yöneticilerine

sevdiren güvenlerini kazanıyor. Fabrikada ki kütüphanede arşivlere kadar rahatlıkla girebiliyor. Bu arşivlerdeki belgelerde (İspanya ve İtalya arasındaki yazışmalarda) İspanya ve İtalya'nın, kâğıtçılığı Türkler'den ilk alanın kendileri olduğunu iddia edip, ispat etmeye çalıştıklarının kayıtlarını buluyor.

Mehmet Ali Kâğıtçı, kâğıtçılıkla ilgili yeterli bilgi ve tecrübeyi edinince, Türkiye'ye dönüyor. Bu sırada Atatürk Cumhurbaşkanı, İnönü ise Başbakanıdır. Celâl Bayar ise Atatürk'ün emri ile İş Bankası Genel Müdürlüğüne getirilmiştir. Mehmet Ali Kâğıtçı yurda döner dönmez projesini Celâl Bayar'a açıyor.

Celâl Bayar, elli bin Liralık kredi sağlıyor. Böylelikle İzmit (Kocaeli) kâğıt fabrikası kuruluyor.

Mehmet Ali Kâğıtçı, imal edilen ilk kağıdı Atatürk'e gönderiyor. Atatürk ona; -"Çocuk nasıl düşündün bu işi" diye soruyor.

O ise;

-“ Siz devrimleri yaptınız. “Milli kâğıdına sahip olamayanlar tam hür sayılmaz” dediniz. Ben ise memleketime nasıl hizmet edebilirim diye İtalya'ya gidip, amele olarak çalıştım” deyince,

Atatürk ayağa kalkıp;

-“ İşte ben idealist diye buna derim” diyerek Mehmet Ali Kâğıtçıyı alnından öpüyor.

KAYNAKLAR:

Türk Kültür Araştırma Enstitüsü Yayını:

Tarihte Türklük(Prof. Dr. Lászo Rasonyi)

Büyük Türk Tarihi Ansiklopedisi

Muammer Ülker

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Aristoteles'e sorarlar:

-Yalan söylemekle ne kazanırız?

-Doğru söylediğinizde de başkalarını inandıramamay!

Doğruluk, başkalarına güven verirken, sahibine saygınlık kazandırır.

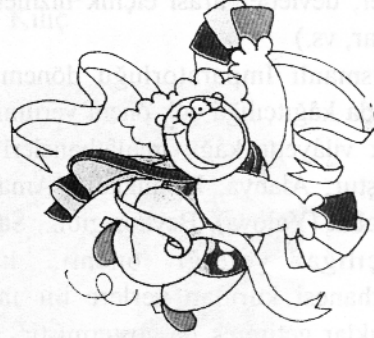
* * *

Alman şairi Heine, ölüm döşeğindedir. Sofu karısı, onun adına Tanrı'dan bağışlanmasını diler. Bunu duyan Heine: "Sakin ol karıcığım" der "Tanrı beni bağışlar; çünkü bu onun sanatıdır."

Tanrı'nın en önemli özelliği affediciliği. İnsan da O'nu örnek alarak, O'na benzemeye çalışmalı ve affediciliği benimsemeli. Öylece affederek özgürleşmeli.

* * *

Bir toplantıda savaşla barış üzerine konuşulurken, hazırcıvaplılığı ile tanınan bayan Anna Mana Corwell, bu konudaki düşüncesini şöyle dile getirir: "İkisi arasındaki fark bence

şudur: Barış döneminde oğullar babalarını gömer; savaş zamanında ise babalar oğullarını!"

Doğanın akışına uymak, doğal olanı yeğlemek ve barış içinde yaşamak bir bilgelik göstergesi olduğu kadar, mutluluğu da güvence altına alır.

* * *

Öğrencilerinden biri Konfüçyüs'e "Hocam, ölüm nedir?" diye sorar; Konfüçyüs yanıtla: "Hayatın ne olduğunu bilmedikten sonra, ölümün ne olduğunu sana nasıl anlatabilirim.."

Yaşamın anlamını bilmeyen için, yaşamamanın anlamı ne? Hz. Muhammed "iki günü birbirine eşit olanın bir günü kayıp" der. Her günü birbirine eşit olanın ise hayatı hepten kayıp. Ve bu bir insan için en büyük ayıp!

* * *

Sezar'ın yakınları, birilerinin onu öldürmek için hazırlık yaptıklarını

söylemeleri üzerine Sezar şöyle der: “Hayatım boyunca ölüm korkusuyla yaşayacağıma, zamanı gelince ölmeyi yeğlerim.”

Ve bilindiği üzere Sezar, yetişmesine emek verdiği mânevi oğlu Brütüs tarafından hançerlenir. Sezar ölümlerine bile, bunu da mı görecektim dercesine “Sen de mi Brütüs!” sözünü bir kez daha tarihe geçir.

Yaşarken ölümsüz olanlar için

ölüm bir tehdit değildir. Londra Sigorta Şirketinden bir memur İngiliz yazarı Bernard Shaw’u ziyarete gelir. Misafiri Bayan Shaw karşılar. Sigortacı, büyük yazar Bernard Shaw’un hayatını sigorta etmeye geldiğini söyler. Bayan Shaw sorar: “Neye karşı?” Sigortacı “Ölüme karşı” cevabını verir. Bunun üzerine Bayan Shaw “boşuna zahmet etmişsiniz” der “Zira kocam zaten ölümsüzdür!”

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık **Yıllık Dergi Bedeli** : 18.000.000
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL
Adı Soyadı :
Adresi :

Posta Kodu : **İlçe** : **Şehir** :
Tel : **Fax** :

Firma Adı :
Vergi Dairesi : **Vergi Numarası** :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD

Kart No / / / / / **Son K. Tarihi** / / / **İmza** :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL’ni Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkımbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya faksalayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu